

การใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมความสามารถ
ทางการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 2
**THE USE OF COMMUNICATIVE AND COOPERATIVE LEARNING ACTIVITIES
TO ENHANCE ENGLISH LISTENING AND SPEAKING ABILITIES AND
SOCIAL SKILLS OF THE SOPHOMORE STUDENTS**

วิทยานิพนธ์
ของ
ภานรินทร์ ประสงค์สกุลชัย

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน

มิถุนายน 2555

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ชื่อเรื่อง	การใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคม ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2		
ผู้วิจัย	ภานรินทร์ ประสงค์สกุลชัย		
กรรมการควบคุม	รองศาสตราจารย์ ดร.อนันต์ชัย พงศ์สุวรรณ	ประธานกรรมการ	กรรมการ
	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุธามาศ คชรัตน์	กรรมการ	กรรมการ
	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปราณีพันธ์ จารุวัฒนพันธ์	กรรมการ	
ปริญญา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต	สาขา	หลักสูตรและการสอน
สถานศึกษา	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	ปีที่พิมพ์	2554

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและพูด ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3) เพื่อศึกษาทักษะทางสังคมของผู้เรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและการพูด ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 50 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ได้เลือกแบบเจาะจง โดยการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีรูปแบบการวิจัยเป็นการทดลองกลุ่มเดียว ดำเนินการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยการใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือจำนวน 6 แผน แบบทดสอบความเข้าใจในการฟัง – พูดภาษาอังกฤษและแบบวัดทักษะทางสังคม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ Dependent Samples t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการฟังและพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 43.13 และมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ผลการศึกษาเปรียบเทียบทักษะทางสังคมก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่า นักศึกษามีทักษะทางสังคมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนคิดเป็นค่าเฉลี่ย 1.60 อยู่ในระดับดี

3. การศึกษาพฤติกรรมขณะเรียนรู้แบบร่วมมือพบว่า นักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีพฤติกรรมที่แสดงออกมากที่สุด คือ ช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม นักศึกษาเรียนเก่ง ปานกลางและอ่อน ตระหนักว่าตนมีบทบาทในกลุ่มเท่าเทียมกัน ทำให้มีความกระตือรือร้นที่จะร่วมมือกันภายในกลุ่มเพื่อความสำเร็จของกลุ่มตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

TITLE The Use of Communicative and Cooperative Learning Activities to Enhance English Listening-Speaking Abilities and Social Skills of the Sophomore Students

AUTHOR Phanarin Prasongsakoonchai

ADVISORS Associate Professor Dr. Ananchai Phongsuwan Thesis Advisor
Assistant Professor Suthamat Khotcharat Co – advisor
Assistant Professor Dr. Praneepan Jaruwatanapan Co – advisor

DEGREE Master of Education **MAJOR** Curriculum and Instruction

SCHOOL Buriram Rajabhat University **YEAR** 2012

ABSTRACT

The objectives of this research were (1) to study the communicative and cooperative learning activities achievement to enhance English listening-speaking abilities and social skills of the sophomore students, (2) to compare the communicative and cooperative learning activities achievement to enhance English listening-speaking abilities and social skills of the sophomore students, and (3) to examine the social skills of the sophomore students by using the communicative and cooperative learning activities achievement to enhance English listening-speaking abilities. The samples were from one class of 50 sophomore students studying in the second semester of 2009 of academic year 2009 at Buriram Rajabhat University, Muang District, Buriram Province, selected through the purposive sampling technique. A one group pretest-posttest design of experimental research was employed in this study. The instruments were (1) 6 lesson plans of communicative and cooperative learning activities, (2) English listening-speaking abilities comprehension test, and (3) social skills measurement test. The statistics used for analyzing the collected data were percentage, mean, standard deviation, and dependent samples t-test.

The findings were as follows:

1. The results of the English listening-speaking abilities before being taught were higher than after learning by using communicative and cooperative learning activities achievement of the sophomore students were increased (43.13%) and statistically significant difference at .01 level.

2. The comparison of the social skills of the sophomore students before and after by using communicative and cooperative learning activities was found that after being taught was higher than before learning (1.60%) at good level.

3. The behavioral study during the students leaning was found that they employed the communicative and cooperative learning activities with highest percentage were they assisted one others inside group. The high, moderate, and low achievers were aware to their roles in group equally, and they were also enthusiastic to cooperate in group for reaching the estimated goals.

มหาวิทยาลัยสุโขทัย
Buriram Rajabhat University

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้โดยได้รับความอนุเคราะห์จากบุคคลหลายฝ่าย ผู้วิจัย
ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อนันต์ชัย พงศ์สุวรรณ ประธานกรรมการควบคุมวิทยา
นิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุธามาศ คชรรัตน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปราวณีพันธ์ จารุวัฒนพันธ์
กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบแก้ไข
ข้อบกพร่องต่างๆ ตั้งแต่ต้นจนสำเร็จเรียบร้อย ขอขอบคุณบัณฑิตวิทยาลัยที่เอื้ออำนวยความสะดวก
และประสานงานในการจัดทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรพิมล พงศ์สุวรรณ
ดร.เสาวรจ เรืองไพศาล และอาจารย์สุทธิพงษ์ ประดับวิทย์ ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการ
ตรวจสอบ และแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จนสามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขอขอบคุณคณาจารย์ทุกท่านที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการทดลองใช้เครื่องมือและเก็บ
รวบรวมข้อมูลเพื่อวิจัยครั้งนี้ และขอขอบใจนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ทุกคนที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ครอบครัวประสงศ์สกุลชัย และเพื่อนๆ สาขาหลักสูตรและ
การสอน (ภาษาอังกฤษ) รุ่น 2 ทุก ๆ คนที่ให้กำลังใจและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ด้วยดีเสมอมา

ประโยชน์และคุณค่าอันพึงเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอขอบเป็นเครื่องบูชาตอบ
แทนพระคุณบิดา-มารดา บुरพาจารย์ คณาจารย์ และผู้มีส่วนเกื้อกูลให้กำลังใจช่วยเหลือใน
การศึกษาแก่ผู้วิจัย

กานรินทร์ ประสงศ์สกุลชัย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
สมมติฐานของการวิจัย.....	3
ประโยชน์ของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
กิจกรรมสื่อสาร.....	6
การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	7
เป้าหมายและองค์ประกอบของการสื่อสาร.....	8
กิจกรรมสื่อสารที่เน้นพัฒนาทักษะการฟัง-พูด.....	10
ประโยชน์ของกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	13
ความสามารถทางการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ.....	14
ความสัมพันธ์ระหว่างการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ.....	15
การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูด.....	16
การวัดและการประเมินผล.....	17
ทักษะทางสังคม.....	17
ความหมายของทักษะทางสังคม.....	18
ความสำคัญของทักษะทางสังคม.....	18
องค์ประกอบทักษะทางสังคม.....	19
การเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้.....	22
หลักการของรูปแบบการสอน.....	23
แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้.....	24

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	33
งานวิจัยในประเทศ.....	33
งานวิจัยต่างประเทศ.....	34
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	37
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	37
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	37
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	41
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	56
ความมุ่งความมุ่งหมายของการวิจัย.....	56
สมมติฐานการวิจัย.....	56
วิธีดำเนินการวิจัย.....	57
สรุปผลการวิจัย.....	58
อภิปรายผล.....	59
ข้อเสนอแนะ.....	63
ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้.....	63
ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	64

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	66
ภาคผนวก.....	72
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ.....	73
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล.....	77
ภาคผนวก ค แผนการจัดการเรียนรู้.....	79
ภาคผนวก ง แบบทดสอบการใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้..	98
ภาคผนวก จ การหาประสิทธิภาพของการเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	110
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	119

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	คะแนนการทดสอบความเข้าใจในการฟัง พุคภาษาอังกฤษก่อนเรียน.....	47
2	คะแนนการทดสอบความเข้าใจในการฟัง พุคภาษาอังกฤษหลังเรียน.....	50
3	เปรียบเทียบความเข้าใจในการฟัง พุคภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	50
4	เปรียบเทียบคะแนนการทดสอบความเข้าใจในการฟัง พุคภาษาอังกฤษระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นรายบุคคล.....	52
5	ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการฟังและการพูคภาษาอังกฤษระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน.....	53
6	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับคุณภาพของคะแนนทักษะทางสังคมของนักศึกษาก่อนและหลังการสอน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	54

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีการใช้ในการติดต่อสื่อสารตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน และประเทศไทยก็ได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรกที่เปิดสอนในโรงเรียน เพื่อให้เยาวชนไทยได้เรียนรู้และสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้ ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทในการดำรงชีวิตของคนไทยในสังคมปัจจุบันอย่างเห็นได้ชัด จึงจำเป็นที่แต่ละประเทศต้องเรียนรู้เพื่อที่จะปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตลอดเวลาไม่ว่าจะเป็น ทั้งในด้านการศึกษากิจการท่องเที่ยว การประกอบอาชีพการดำรงชีวิต จึงกล่าวได้ว่าผู้มีความรู้ภาษาอังกฤษจะเป็นผู้ได้เปรียบทุกๆ ด้าน การเรียนภาษาอังกฤษจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ภาษาอังกฤษ จึงมีความจำเป็นและสำคัญในการติดต่อสื่อสารเป็นอย่างยิ่งและปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร การฝึกทักษะฟังและการพูดเพื่อการสื่อสารจึงมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. 2530 : 53) โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในระดับเริ่มต้น เนื่องจากทักษะฟังและการพูดเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนรู้และการพัฒนาไปสู่ทักษะอื่นๆ (สุจิตรา สวัสดิวงศ์. 2539 : 57)

จากความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษในยุคข้อมูลข่าวสารดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงเห็นชอบ ให้มีการปรับปรุงหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษทุกระดับอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษในระดับที่จะสามารถติดต่อสื่อสารได้ โดยสามารถรับและส่งสาร มีความรู้ความเข้าใจสารสนเทศต่างๆ ได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ รู้พอที่จะเลือกสรรสารสนเทศ มาก่อให้เกิดประโยชน์การพัฒนาความรู้ ความคิดของคนในบริบทโลกได้อันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศในที่สุด (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2540 : 1)จากการปรับปรุงหลักสูตรดังกล่าวทำให้ทราบถึงแนวทางในการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้ที่เข้ารับการศึกษาในแต่ละระดับชั้น ซึ่งรัฐบาลได้ให้ความสำคัญในกระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีรวมทั้งสภาพแวดล้อมไทย ในยุคปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ การพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประเทศจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งและ การศึกษาไทยมีทั้งด้านบวกและด้านลบ ไม่เว้นแต่การพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษาให้ทันกระแสโลกาภิวัตน์ทุก

ฝ่ายต้องเตรียมพร้อมในเชิงรุกโดยสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพบุคลากรของสถาบันอุดมศึกษา การพัฒนาหลักสูตร การสนับสนุนทุนวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรอุดมศึกษา และการสร้างเครือข่าย ภาคประชาชนเพื่อร่วมมือกันพัฒนาหลักสูตรการศึกษาจึงมีการศึกษาแนวทางในการปฏิรูปการ เรียนการสอนระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะในส่วนของพัฒนากระบวนการเรียนรู้ในระดับ ปริญญาตรี และมีวัตถุประสงค์ย่อย คือการศึกษาสภาพ และปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนและ การเรียนรู้ตลอดจนสาระของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 มาประมวลเป็นแนวทาง ในการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ในระดับปริญญาตรี

ดังนั้นประเทศไทยจึงจำเป็นต้องพัฒนาการเรียนการสอนด้านภาษาให้ทันสมัยเพราะ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ควรจะได้เรียนรู้เป็นภาษาแรก ตลอดจนทำให้เราสามารถติดต่อกับ ชาติต่างๆ ได้ (ดวงเดือน แสงชัย, 2533 : 1) ภาษาอังกฤษจึงนับว่าเป็นเครื่องมือสื่อสารเพื่อ ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ต่างๆ ให้คนอื่นเกิดความเข้าใจ ไม่ว่าจะ เป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน การจะใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารจำเป็นต้องมีการเรียนการสอน ตลอดชีวิตของคนเรา จึงจะสามารถใช้ภาษาสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้ทำการสอนภาษาอังกฤษในนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัย ราชภัฏบุรีรัมย์ได้พบว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ระดับที่ 1 คือ ชั้นทักษะ กลไกเท่านั้น ไม่มีนักศึกษาในห้องเรียนที่มีความสามารถด้านการพูดในระดับความรู้ ถ่ายโอน สื่อสารและวิพากษ์วิจารณ์ การที่ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการฟังและการพูดสื่อสารได้ นั้นอาจเนื่องมาจากหลายสาเหตุและสาเหตุที่สำคัญคือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของ อาจารย์ไม่ส่งเสริมให้มีการฝึกความสามารถทางการฟังและการพูดเพื่อสื่อสารเท่าที่ควรด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาและสำรวจผลสัมฤทธิ์การใช้กิจกรรมสื่อสารในห้องเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนและการใช้กิจกรรมสื่อสารในห้องเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ทุกบทเรียนที่ได้ทำการสอนจาก การทดสอบวัดความสามารถในการ ใช้กิจกรรมการสื่อสารระหว่างกันในห้องเรียนจากการ สัมภาษณ์นักศึกษาการพูดบทสนทนาในชีวิตประจำวัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้คิดหาวิธีแก้ปัญหาและ พยายามหาแนวทางแก้ไข โดยปรับปรุงวิธีการสอนแต่ผลปรากฏว่า สามารถแก้ปัญหาได้เพียง บางส่วนเท่านั้น เนื่องจากนักเรียนพูดออกเสียงคำศัพท์ไม่ชัดเจน พูดไม่เน้นเสียง (Stress) เมื่อเป็น ประโยคคำถาม พูดภาษาอังกฤษแต่สำเนียงเป็นภาษาท้องถิ่นไม่สามารถพูดสื่อสารให้เข้าใจกันได้ จากสาเหตุดังกล่าวข้างต้นจึงเป็นเหตุผลทำให้ผู้วิจัยศึกษาวิธีการสอนโดยการใช้ กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคม เพื่อพัฒนาความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและทักษะ ทางสังคม ซึ่งน่าจะเป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ

ของผู้เรียน นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักทักษะทางสังคม โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีหนึ่งที่ใช้ความสามารถเฉพาะตัวและศักยภาพในตนเองร่วมมือกันแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้โดยที่สมาชิกในกลุ่มตระหนักว่าแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ช่วยส่งเสริม การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ตระหนักในคุณค่าของตน และ ส่งเสริมคุณภาพการสอนของครูให้การสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อ ส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 2
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบ ร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและพูด ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่2
3. เพื่อศึกษาทักษะทางสังคมของผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้ แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและการพูด ของนักศึกษาชั้นปีที่2

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาที่ได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีความสามารถทางการฟังและการพูดสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักศึกษาที่ได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือมี ทักษะทางสังคมสูงขึ้น

ความสำคัญของการวิจัย

นักศึกษาที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารกับการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ มีความสามารถทางการฟังและการพูด ส่งผลให้นักศึกษามีความมั่นใจในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมากขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1500102 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 1,920 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบเจาะจง

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษาสาขาวิชาวิชาสารณสุขชุมชนชั้นปีที่ 2 หมู่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ภาษาอังกฤษ 1500102 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 50 คน ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้เลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพราะผู้วิจัยเป็นผู้สอน

2. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี หนังสือเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจำนวน 6 แผนแผนละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 18 คาบ เนื้อหาที่นำมาใช้ในการทดลอง ได้แก่ Greetings and Partings, Introductions, Where are you from?, May I?, What time is it?, How much is it?, About people, could you tell me the way? และ How do I get there?

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ รูปแบบ STAD

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ความสามารถทางการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

3.2.2 ทักษะทางสังคม

4. ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาในการทดลอง คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2552

นิยามศัพท์เฉพาะ

กิจกรรมการสื่อสาร หมายถึง กิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพิ่มขึ้น กิจกรรมที่ใช้ในการสื่อสารประกอบด้วย การจัดกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมที่เป็นงานคู่ เรื่องสั้น การเล่นเกม การบรรยายรูปภาพ การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การเรียงลำดับภาพ ฟังบทเรียนจากเทปฟังเพลง บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง ถามเรื่องบุคคล เรื่องส่วนตัวและการสนทนาโดยใช้บทสนทนาสั้นๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง และ เน้นการฝึกเพื่อให้เกิดการสื่อสารระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับครู

การเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนใช้ความสามารถเฉพาะตัวและศักยภาพในตนเองร่วมมือกันแก้ปัญหาต่างๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้ โดยที่สมาชิกในกลุ่มตระหนักว่า แต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ดังนั้นความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มต้องรับผิดชอบร่วมกัน

ความสามารถทางการฟังและการพูด หมายถึง ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในระดับคำและประโยค ข้อความ บทสนทนา นิทาน เรื่องสั้น เรื่องเล่า ใช้ภาษาง่ายๆ เพื่อแสดงความต้องการของตนหรือขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น การถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังเข้าใจจุดมุ่งหมายในการพูดของผู้พูดรวมทั้งความหมายที่ต้องการสื่อสาร โดยวัดความสามารถทางการฟังและการพูดตามสภาพจริง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ทักษะทางสังคม หมายถึง ทักษะในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล รวมทั้งทักษะการสื่อความหมาย และการแก้ปัญหาความขัดแย้ง ช่วยให้รู้จักการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งทำการวัดโดยใช้แบบวัดทักษะทางสังคม ที่ผู้วิจัยปรับมาจากแบบวัดทักษะทางสังคมของมาทสัน (Matson, 1983 : 183)

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาสาขาวิชาสาธารณสุขชุมชน ชั้นปีที่ 2 คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1500102 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552

วงจร หมายถึง การปฏิบัติการวิจัยแบ่งเป็นขั้นตอน มีขั้นนำ ขั้นนำเสนอต่อทั้งชั้น ชั้นศึกษากลุ่มย่อย ขั้นพัฒนาการนำไปใช้และประเมินความรู้ความเข้าใจและขั้นทดสอบย่อย แล้วนำผลมาประเมินความก้าวหน้า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการตอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังการทดลอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การใช้กิจกรรมสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟัง พูดและทักษะทางสังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ชั้นปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหัวข้อต่อไปนี้

1. กิจกรรมการสื่อสารและความหมายของการสื่อสาร
2. ประโยชน์ของการสื่อสาร
 - 2.1 การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.2 เป้าหมายและองค์ประกอบของการสื่อสาร
 - 2.3 กิจกรรมสื่อสารที่เน้นพัฒนาทักษะการฟัง-พูด
 - 2.4 ประโยชน์ของกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. ความสามารถทางการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ความสามารถในการฟังและการพูด
 - 3.2 การวัดและประเมินผลทักษะฟังและการพูด
4. ทักษะทางสังคม
 - 4.1 ความหมายทักษะทางสังคม
 - 4.2 ความสำคัญของทักษะทางสังคม
 - 4.3 องค์ประกอบทักษะทางสังคม
5. การเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้
 - 5.1 หลักการของรูปแบบการสอน
 - 5.2 แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

กิจกรรมการสื่อสารและความหมายของการสื่อสาร

กิจกรรมการสื่อสาร คือ กิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพิ่มขึ้น กิจกรรมที่ใช้ในการสื่อสารประกอบด้วย การจัดกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมที่เป็นงานคู่ เรื่องสั้น การเล่นเกม การบรรยายรูปภาพ การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การเรียงลำดับภาพ

ฟังบทเรียนจากเทปฟังเพลง บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง ถามเรื่องบุคคล เรื่องส่วนตัวและการสนทนาโดยใช้บทสนทนาสั้นๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง และ เน้นการฝึกเพื่อให้เกิดการสื่อสารระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน

ประโยชน์ของการสื่อสาร

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสารกันทั่วโลก กระทรวงศึกษาธิการตระหนักในความจำเป็นที่จะต้องจัดให้มีการเรียนการสอน ทั้งนี้เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนในการติดต่อสื่อสาร และรับสารที่เป็นภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี มีพื้นฐานภาษาอังกฤษที่จะนำไปใช้ในการศึกษาต่อหรือในการงานอาชีพของตน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ คือ สามารถใช้ภาษาในการเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรมและสามารถสื่อความโดยใช้ภาษาอย่างถูกต้อง หลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์

สก๊อต (Scott. 1984 : 254) ได้กล่าวไว้ว่าการใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ที่เป็นจริงนั้น ผู้เรียนจะต้องสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนมีจุดประสงค์ที่จะพูดเรื่องอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไรและอย่างไร การที่จะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ ผู้เรียนจำเป็นจะต้องมีความสามารถทางภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Competence) ซึ่งหมายถึงความสามารถในด้านต่อไปนี้

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ หรือตามหลักไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) คือ มีความรู้เกี่ยวกับระบบเสียง (Phonology) ศัพท์ (Vocabulary) และไวยากรณ์ (Grammar) รู้ว่าประโยคไหนถูกผิดตามหลักไวยากรณ์และสามารถใช้และแก้ประโยคนั้นๆ ให้ถูกต้องได้
2. ความสามารถทางสังคมศาสตร์ คือ สามารถที่จะใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามระเบียบปฏิบัติของสังคม (Sociolinguistic Competence)
3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) คือ มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ประโยค โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้อย่างถูกต้อง มีความเข้าใจและทำนายความข้างหน้าเกี่ยวกับรูปลักษณะของภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบท (Context) ได้
4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic Competence) คือ มีความรู้เกี่ยวกับการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้กริยา

ท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย การใช้กลวิธีนี้ผู้เรียนควรแสดงออกได้ ทั้งในทางคำพูด (Verbal) และไม่ใช่คำพูด (Nonverbal)

จากความสามารถดังกล่าวที่นักเรียนพึงมีเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น สิ่งที่ควรตระหนักถึงในการบรรลุถึงความสามารถนั้นๆ คือ การพัฒนาความสามารถทางภาษา ซึ่งแบ่งขั้นตอนของการสอนทักษะทางภาษาต่างๆ เพื่อการสื่อสารออกเป็น 4 ขั้นตอนใหญ่ พอกกล่าวโดยสรุปได้ดังนี้

1. การจัดตั้งจุดประสงค์ (Setting Objectives) ซึ่งอาจตั้งจุดประสงค์ปลายทางและจุดประสงค์นำทางเพราะในการสอนทักษะเพื่อการสื่อสารนั้น เน้นการสื่อความหมายทางภาษาให้ถูกต้องเหมาะสม

2. การดำเนินการสอน (Presentation) ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายในเรื่องที่สอนอย่างชัดเจน โดยการทำความเข้าใจในบริบท (Contextualisation) แนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้แตกต่างไปจากแนวการสอนที่เน้นโครงสร้าง กล่าวคือ การสอนเพื่อการสื่อความหมายทางภาษาผู้สอน จะชี้ให้เห็นว่าประโยคนี้ใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไร พูดเมื่อใด พูดที่ไหน พูดอย่างไร ถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในสังคมหรือไม่

3. การฝึก (Practice) เป็นการฝึกเกี่ยวกับตัวภาษาโครงสร้างสถานการณ์ให้เหมือนจริง ผู้สอนอาจจะช่วยเหลือแนะนำให้ผู้เรียนจับคู่หรือกลุ่มในภายหลัง

4. การถ่ายโอน (Transfer) เป็นการเลือกการฝึกการใช้ภาษา โดยมีผู้สอนคอยช่วยเหลือผู้เรียนเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มอาจมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยการใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วอย่างเสรีและใช้ภาษาในช่วงเวลาที่นานกว่าเดิม โดยการสอนบทบาทสมมติหรือเล่นเกมต่างๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ใช้ภาษาอย่างเต็มที่หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ผู้เรียนสามารถนำภาษาที่เรียนในห้องเรียนออกไปใช้ในสถานการณ์ที่เป็นจริงในชีวิตประจำวันนอกห้องเรียนได้

เป้าหมายและองค์ประกอบของการสื่อสาร

อรุณี วิริยะจิตรา (2532 : 18-28) ได้กล่าวถึงเป้าหมายและองค์ประกอบของการสื่อสารไว้พอสรุปได้ว่า การสื่อสารเป็นพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อถ่ายทอดข่าวสาร แนวความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการ ให้ผู้อื่นได้รับรู้ การสื่อสารแทรกซึมอยู่ในเกือบทุกขณะของการดำรงชีวิตของมนุษย์ แต่กระนั้นก็ตามถึงแม้ว่ามนุษย์จะมีขอบเขตกว้างขวางและมีหลายระดับซับซ้อน แต่การสื่อสารนี้ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบใดก็มีเป้าหมายอย่างเดียวกัน ดังเช่น สวานิต ยมาภย์ (2532 : 18) ได้กล่าวไว้ว่า การรับรู้เรื่องราวร่วมกันได้อย่างมีความหมายถูกต้องตรงกัน โดยครบถ้วน รวมทั้งเกิดการตอบสนองตรงตามที่ต้องการและการที่การสื่อสารของมนุษย์

จะบรรลุเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อมีองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้ คือ ผู้ส่งสารและผู้รับสาร สาร พาหนะของสารหรือ สื่อ และผลที่เกิด

1. ผู้ส่งสารและผู้รับสาร

ผู้ส่งสารและผู้รับสาร เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของการสื่อสาร หากขาดเสียซึ่งองค์ประกอบอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วการสื่อสารจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ ผู้ส่งสารและผู้รับสารคือบุคคลอย่างน้อยสองคนที่มีบทบาทร่วมกันอยู่ในกระบวนการสื่อสาร

ฮิลการ์ด (Hilgard.1975 : 110) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของผู้ส่งสารและผู้รับสารไว้ดังนี้

1.1 ผู้ส่งสาร

1.1.1 เป็นผู้ที่มีความต้องการที่จะส่งสารคือ เป็นผู้ที่มีสารที่ต้องการจะสื่อให้ผู้อื่นได้ทราบ เพราะถ้าไม่มีความต้องการแล้วบุคคลนั้นก็ไม่ใช่คนที่ส่งสารใดๆ เลย

1.1.2 เป็นผู้มีจุดประสงค์ในการสื่อสารนั่นคือเป็นผู้หวังผลจากการสื่อสารของตน

1.1.3 เป็นผู้นำสารมาเข้ารหัส เนื่องจากผู้ส่งสารมีความต้องการที่จะส่งสารและมีจุดประสงค์ในการส่งสารจึงใช้ทักษะทางภาษาหรือวิธีการอื่นๆ นำเสนอสารนั้นการกระทำเช่นนั้นเรียกว่า การเข้ารหัส (Encoded) การเข้ารหัสส่วนมากแล้วจะเข้ารหัสภาษาพูดเพราะเป็นสื่อที่สะดวกที่สุด

1.2 ผู้รับสาร มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1.2.1 เป็นผู้มีความต้องการที่จะรับสาร บุคคลจะสามารถเข้าใจสารที่ได้รับและมีปฏิกิริยาตอบสนองได้ก็ต่อเมื่อเขาต้องการรับรู้ข่าวสารนั้นเป็นประการแรก

1.2.2 เป็นผู้ที่มีความสนใจใคร่รู้จุดประสงค์ที่ผู้ส่งสารต้องการจะสื่อ ตามปกติผู้รับสารที่มีความต้องการจะรับสาร จะมีความสนใจใคร่รู้ว่าผู้ส่งสารมีจุดประสงค์อย่างไรในการสื่อสารนั้นหรือหวังผลอะไรหลังจากการสื่อสารนั้น

1.2.3 เป็นผู้นำสารมาถอดรหัส เมื่อผู้รับสารมีความต้องการที่จะรับสารและสนใจใคร่รู้ จุดประสงค์ของสาร ผู้รับสารจะกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ฟัง อ่าน สังเกต เป็นต้น แล้วจึงนำสิ่งที่ได้ยินหรือได้เห็นนั้นมาถอดรหัสตีความออกมา

2. สาร

สวนิท ยมาภัย (2532 : 21-22) ได้ให้ความหมายของสารไว้ว่า หมายถึงเรื่องราวอันมีความหมายและแสดงออกมาโดยอาศัยภาษาหรือสิ่งใดก็ตามซึ่งสามารถทำให้เกิดการรับรู้ร่วมกันได้

3. พาหนะของสารหรือสื่อ หมายถึง ตัวกลางที่ช่วยถ่ายทอดเรื่องราวที่ผู้ส่งสารต้องการส่งไปยังผู้รับสาร หากขาดสื่อย่อมไม่มีทางที่สารจะถูกถ่ายทอดจากผู้ส่งไปถึงผู้รับได้ เนื่องจากการสื่อสารของมนุษย์มีอยู่หลายระดับหลายรูปแบบด้วยกัน

4. ผลที่เกิด องค์ประกอบของการสื่อสารจะสมบูรณ์ได้ต่อเมื่อได้มีการตอบสนองเกิดขึ้นในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง (อรุณี วิริยะจิตรา. 2532 : 56) ได้กล่าวไว้ว่าการตอบสนอง หมายถึง การเปลี่ยนแปลงท่าทีและพฤติกรรมของผู้รับสารอันเป็นผลโดยตรงจากที่ได้รับสารแล้ว

กิจกรรมสื่อสารที่เน้นพัฒนาทักษะฟังและการพูด

จุดมุ่งหมายหลักของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารในการเรียนการสอนภาษานั้นก็เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม และใช้ภาษาได้ถูกต้องเป็นที่ยอมรับของสังคมที่ใช้ภาษานั้นๆ การเลือกใช้กิจกรรมประเภทใด ย่อมขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมาย ความจำเป็นและความสามารถของผู้เรียนด้วย การเลือกใช้กิจกรรม จึงต้องขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ และเนื้อหาของบทเรียนเป็นสำคัญ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 158-159) ได้กล่าวถึง กิจกรรมที่มีจุดเน้นในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

ทักษะการฟัง

การฟังนับว่าเป็นทักษะรับสารที่สำคัญทักษะหนึ่ง เป็นทักษะที่ใช้กันมาก และเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอน เป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ ขั้นตอนในการฝึกทักษะการฟังมีดังนี้

1. กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและให้ผู้เรียนได้รู้จุดหมายของการฝึกทักษะการฟัง
 2. ให้ผู้เรียนฟังข้อความหรือเรื่องราวที่เตรียมไว้ ข้อความที่ฟังควรเป็นข้อความที่ใช้อัตราความเร็วปกติและควรเปิดโอกาสให้ผู้ฟังได้ฟังซ้ำ ซึ่งจะฟังซ้ำก็ครั้งนั้นขึ้นอยู่กับความยาวและความยากง่ายของเรื่องที่ฟัง
 3. ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหรืองานที่มอบหมายให้ หลังจากการฟังแล้ว
 4. ผู้สอนให้คำติชมในงานของผู้เรียน เช่น เฉลยคำตอบ หรือให้ผู้เรียนได้แก้ไขคำตอบที่ผิดด้วยตนเอง นอกจากนี้มาเรีย ฟิโนชิโร และคริสโตเฟอร์ ครัมพีท (Mary Finocchiaro & Christopher Brumfit) (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535 : 37) ได้เสนอแนะกิจกรรมในการสอนทักษะการฟังไว้ เช่น ให้ฟังคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอนของครู ฟังเพื่อนถามคำถาม สรุปเรื่อง หรือเล่าเรื่องต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ มีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ แสดงละครหรือการสนทนาต่างๆ ฟังคำบรรยายของบุคคลภายนอกหรือฟังบทเรียนจากเทป คู่มือที่สอนภาษาอังกฤษ สัมภาษณ์ชาวต่างประเทศ เข้าร่วมบรรยายการประชุมปฏิบัติการให้เล่นเกมภาษาอังกฤษได้
- เสนอแนะกิจกรรมในการสอนทักษะการฟัง

ขั้นตอนในการสอนทักษะการฟังมีดังนี้

1. ให้ฟังคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอนของครู เช่น การถาม คำถาม การอธิบายภาพ การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
2. ให้ฟังเพื่อนคนอื่นถามคำถาม สรุปรื่อง หรือเล่าเหตุการณ์ต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ
3. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ แสดงละคร หรือการสนทนาต่างๆ
4. ให้ฟังคำบรรยายจากบุคคลภายนอกหรือฟังบทเรียนจากเทป ฟังเพลง หรือปาฐกถาต่างๆ
5. ให้ดูบทภาพยนตร์ โดยเฉพาะที่จัดทำขึ้นเพื่อสอนภาษาอังกฤษหรือจากโปรแกรมภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์
6. ให้สัมภาษณ์ชาวต่างชาติที่อยู่ในชุมชน
7. ให้เข้าร่วมการบรรยาย การประชุมปฏิบัติการ ชมรมภาษา หรือการประชุมต่างๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ
8. ให้เล่นเกมภาษาอังกฤษ

ทักษะการพูด

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 38) กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสาร ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการทำงานอาชีพ มักจะเป็นผู้ที่มีประสิทธิภาพในการพูด การพูดต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับเสียง ศัพท์ โครงสร้าง และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เป็นทักษะที่ต้องคำนึงถึงความคิดความต้องการแสดงออกให้ผู้อื่นเข้าใจ ตลอดจนการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม ทักษะการพูด จึงต้องใช้เวลาในการฝึก ต้องมีแรงจูงใจ และความถนัดของผู้เรียน

สก๊อต (Scott. 1984 : 254) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสอนทักษะการพูด

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ขั้นเสนอเนื้อหา ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท
3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน ซึ่งจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อมๆ กัน หรือเป็นคู่ ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

กิจกรรมการสอนทักษะการพูด

การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของการพูด ทักษะการพูดเป็นทักษะที่มีความซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ใช่เกิดจากความเข้าใจ และจดจำ (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535 : 167)

1. ให้ตอบคำถามซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. ให้นักเรียนถามและตอบคำถามกับเพื่อนๆ
3. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
4. ให้บอกลักษณะวัตถุสิ่งของต่างจากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ของนักศึกษา
6. หารายงานเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนเพื่อให้นักเรียนใช้บทสนทนา เช่น ร้านขายของ
สถานีตำรวจ ธนาคาร เป็นต้น
8. ให้เล่นเกมต่างๆ
9. ให้โต้วาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ
10. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์

นอกจากนี้ การจัดห้องเรียนสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษนั้นยังพบว่าครูยังใช้เวลาในการจัดการเรียนการสอนหรือจัดกิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียนไม่เหมาะสม นักเรียนจึงได้เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ และที่สำคัญจำนวนนักเรียนมีจำนวนมาก จึงทำให้จัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารเป็นไปได้ค่อนข้างยาก สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2530 : 10-11) ได้แนะนำแนวทางในการจัดห้องเรียนเพื่อการสร้างบรรยากาศซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. การสอนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น เป็นการทำกิจกรรมเดียวกันก่อน แล้วจึงแยกย้ายกันทำกิจกรรมต่างๆ กันออกไป การให้ลอกเลียนแบบเมื่อเริ่มสอนเรื่องใหม่ ควรเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้นก่อน แล้วจึงฝึกเป็นบางแถว หรือบางคนภายหลัง
2. การแบ่งกลุ่มย่อย เป็นการแบ่งครึ่งชั้นเรียนเพื่อเล่นเกมหรือแข่งขันกัน ทำให้ทุกคนมีส่วนร่วมในบทเรียน ซึ่งจำนวนผู้เรียนอาจจะยังมากเกินไปก็อาจแบ่งให้เล็กลงไปอีก ดังนี้
 - 2.1 การแบ่งตามความสามารถ เมื่อผู้สอนสอนไประยะหนึ่งอาจเห็นได้ชัดว่าความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนเป็นอย่างไร อาจจัดกลุ่มเพื่อฝึกทักษะบางทักษะ โดยไม่ให้เกิดทบทวนที่เบื่อผู้เรียน
 - 2.2 การแบ่งตามความสนใจ เมื่อผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนมีความสนใจบางเรื่องอย่างเห็นได้ชัด

2.3 การแบ่งตามเกณฑ์ที่ครูกำหนด อาจแบ่งตามเดือนเกิด หรือวันเกิด

2.4 การจับคู่ ผู้สอนอาจจัดให้มีการฝึกปากเปล่า แบบเข้มข้น (Intensive) 5 นาที ผู้สอนฟังและแก้ไขข้อผิดพลาด คู่ใดฝึกได้คล่องก่อนก็เลือกมาพูดก่อนได้

2.5 การจัดกิจกรรมอิสระ ผู้สอนอาจให้ทำงานเกี่ยวกับการอ่านและเขียน ทำในสมุดแบบฝึกหัด ใช้โปรแกรมการเรียน ใช้เทป ซึ่งจะเป็นการทำงานแบบรายบุคคล

2.6 การจัดกลุ่มผสม ผู้เรียนในห้องเดียวกันอาจทำกิจกรรมคนละอย่าง ครั้งหนึ่งอาจทำกิจกรรมอย่างหนึ่ง อีกครั้งหนึ่งอาจทำการซ่อมเสริม

การจัดห้องเรียนถึงแม้ว่าจะสามารถจัดได้หลายรูปแบบ แต่กระนั้นควรต้องอยู่ในดุลยพินิจของครูว่าจะจัดเช่นไรให้เหมาะสมกับองค์ประกอบของชั้นเรียน คือ สภาพห้องเรียน จำนวนนักเรียน และลักษณะของผู้เรียนซึ่งมีความแตกต่างกัน

ประโยชน์ของกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 121-122) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการสอนภาษาต่างประเทศ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่ามีจุดหมายให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายได้ ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งคือ กิจกรรมในชั้นเรียนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างมีความหมายและประโยชน์ของกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีดังต่อไปนี้

1. กิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ผู้เรียนมีโอกาสได้นำความรู้ทางภาษาในด้านต่างๆ มาใช้ประกอบกันเพื่อให้สื่อความหมายที่ต้องการ
2. กิจกรรมช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษา เพราะการทำกิจกรรมเป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนเห็นว่า การเรียนรู้ภาษานั้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม เป็นคู่
3. กิจกรรมช่วยให้การเรียนภาษาเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติ เพราะผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้เมื่อได้ลองทำอะไรด้วยตนเอง กิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาเอง จึงเป็นการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ
4. กิจกรรมช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ การทำกิจกรรมผู้เรียนจะได้สร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือกันในระหว่างผู้เรียนด้วยกันและกับครูผู้สอน จึงช่วยเสริมสร้างบรรยากาศอันดีและช่วยส่งเสริมให้นักเรียนกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น

ความสามารถทางการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้นิยามเกี่ยวกับความสามารถทางด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2529 : 19-20) ให้ความหมายว่าการฟัง พูด เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม จึงมีการเปลี่ยนแปลงให้ฝึกทักษะฟัง – พูดในระดับข้อความ ซึ่งเน้นการเลือกประโยคมาใช้ให้ถูกต้องเหมาะสม แทนการนำบทสนทนาในลักษณะที่เน้นโครงสร้างมาใช้ เพราะผู้ฟังและผู้พูดต่างก็มีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง ผู้ฟังต้องตีความสิ่งที่ผู้พูดพูด และสามารถตอบโต้ได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจ หรือตรงกับความตั้งใจที่จะสื่อความหมายของผู้พูด ทักษะฟัง-พูด ไม่สามารถแยกจากกันได้ แม้ว่าในบางครั้งเราจะใช้ทักษะฟังอย่างเดียว เช่น ฟังวิทยุ ฟังการอธิบายแต่ผู้ฟังจะต้องตีความสิ่งที่ฟังได้

ริเวร์ส (Riveres. 1970 : 158) ให้ความหมาย ของการฟัง-พูด ว่าเป็นการสื่อสารผ่านการพูด ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลที่เป็นเสียง การแปลงสัญญาณผ่านช่องทางในการรับสารแล้วแปลงสัญญาณเป็นตัวสารสู่เป้าหมาย

คราเชน (Krashen. 1983 : 79-98) ให้ความหมายของการฟังว่า การบึงจยที่มี ความหมายแก่ผู้ฟัง โดยไม่บังคับให้ผู้ฟังที่ฟังภาษาเป้าหมายเป็นภาษาที่สอง ต้องได้ตอบออกมา เป็นภาษาพูดในทันที แต่จะให้โอกาสและเวลาในการฟังเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจนกว่าผู้ฟังจะรับรู้ และสามารถเรียนรู้ภาษาได้พอสมควรแล้วจึงค่อยๆ ได้ตอบออกมา ซึ่งในระยะแรกอาจเป็นการ ได้ตอบด้วยภาษากาย ภาษาท่าทาง ก่อนแล้วจึงค่อยๆ พัฒนาเป็นภาษาพูดในที่สุด

วิดเดอร์สัน (Widdowson. 1983 : 59-60) กล่าวว่า การพูดได้เป็นทั้งการกระทำ หรือการผลิต และการส่ง ในการพูดนั้น จะมีการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เป็นการพบปะสังสรรค์เพื่อสื่อความเข้าใจ การพูดไม่เพียงแต่ใช้อวัยวะในการออกเสียงเท่านั้น แต่ยังต้องใช้ท่าทาง การเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อในส่วนต่างๆ ของใบหน้าและร่างกาย กล่าวคือ การพูดที่ออกเสียงเป็นการสื่อความหมายโดยผ่านอวัยวะในการรับสาร หรือหู ส่วนการพูดที่ไม่ออกเสียงสามารถสื่อความหมายผ่านทางสายตาให้เป็นที่เข้าใจได้ สรุปได้ว่า ความสามารถทางการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ หมายถึง การสื่อสารทางวาจาของคน ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง หากผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ตามความต้องการ ก็นับว่ามีทักษะในการพูด ขณะเดียวกันเมื่อผู้ฟังสามารถสื่อความหมายในสิ่งที่ฟังได้ ก็นับว่า มีทักษะในการฟัง และผู้ฟังที่ดีจะสามารถเลือกจำเฉพาะส่วนที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมายได้ด้วย

และได้ให้ความหมายของการฟังว่า หมายถึง ความสามารถที่เข้าใจประโยคที่ผู้พูดพูดนั้นสัมพันธ์กับประโยคอื่นอย่างไร มีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร และสามารถเลือกเฉพาะประโยคที่มีความหมายกับวัตถุประสงค์ในการฟัง โดยตัดส่วนที่ไม่สัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ในการพูดออกไป

ความสัมพันธ์ระหว่างการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษ

เอสเชอ (Asher. 1982 : 17-19) พัฒนาการสอนภาษาจากการเรียนภาษาโดยวิธีธรรมชาติ ประกอบกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ด้วยวิธี T.P.R โดยกล่าวว่าธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำหนึ่งคำได้ออกมาได้ นั้น จะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังมาอย่างมากมายก่อนในขั้นแรกเด็กจะค่อยๆ ลอกเลียนแบบการใช้ภาษาด้วยการสื่อความหมาย โดยการเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่น การมอง การหัวเราะ เป็นต้น

เอสเชอ ยังมีความเชื่ออีกว่า ความเข้าใจในด้านการฟังของเด็กไม่เพียงแต่คิดว่าทักษะการพูดเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาการพูดอีกด้วย ที่เป็นเช่นนี้เพราะสมองและระบบประสาท สามารถเรียนรู้การฟังก่อนการพูด สังเกตได้จากการที่เด็กฟังและเข้าใจภาษาหรือสังเกตจากเด็กที่ไม่สามารถพูดได้มากกว่าหนึ่งคำ แต่มีความเข้าใจและทำตามผู้ใหญ่ได้ เมื่อได้รับคำสั่ง ฉะนั้นในการเรียนการสอนที่จะให้ได้ผลดี ควรพิจารณาขั้นตอนของการเรียนภาษาโดยธรรมชาติ โดยดูจากความสำคัญของการฟังและความเข้าใจเป็นหลักก่อนที่จะมุ่งไปสู่ทักษะด้านอื่นๆ

นอกจากนี้การฝึกฟังมากๆ จะทำให้เกิดความชำนาญในการฟัง การออกเสียงและสำเนียงที่คี่นั้น ขึ้นอยู่กับการฟังที่ชัดเจนและถูกต้องด้วย การที่ผู้เรียนได้ยินตัวเองออกเสียงอย่างไม่ถูกต้องในขั้นแรกๆ อาจทำให้เกิดความสับสนในการแยกเสียงและการจำเสียงที่ถูกต้อง ถ้าให้ผู้เรียนฝึกพูดตั้งแต่เริ่มเรียน ความผิดพลาดก็จะมีมากและเป็นสิ่งกีดขวางการเรียนรู้อีกด้วย ถ้าให้ฝึกทักษะฟังก่อนทักษะพูด ผู้เรียนจะได้ประสบการณ์แรกเริ่มในการเรียนภาษาที่ดี สามารถโต้ตอบได้อย่างถูกต้องและมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษาอีกด้วย

สรุปได้ว่า ความสามารถในการพูดจะเกิดขึ้นจากการที่ได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมายทางการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอและจะต้องใช้เวลาในการปรับตัวซึ่งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสถานการณ์นั่นเอง

การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช (2531 : 74) เสนอว่า โดยหลักการแนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติในเรื่องการรับรู้ภาษานั้น เมื่อผู้เรียนได้รับปัจจัยในการพัฒนาทางภาษาเป็นที่เข้าใจได้ ผู้เรียนย่อมสามารถรับรู้ภาษาได้ดี หรือพัฒนาภาษาได้อย่างถูกกระบวนการในการพัฒนาความคิดรวบยอด กระบวนการสอนที่จัดต่อมา คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสปฏิบัติทางภาษาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ โดยใช้วิธีการต่างๆ ในแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารให้มากที่สุด และพัฒนาความคิดของผู้เรียนในการสื่อความหมายได้จริง การสอนทักษะการฟังจะเน้นปัจจัยป้อนที่เป็นที่เข้าใจได้หรือมีความหมาย ผู้เรียนไม่ถูกบังคับให้พูดจนกว่าจะพร้อม ระยะเวลาที่ผู้เรียนยังไม่พร้อม เป็นระยะที่อยู่ระหว่างพัฒนาการ เรียกว่า ระยะแห่งความเงียบซึ่งผู้เรียนอาจตอบสนองด้วยภาษากาย หรือการตอบโต้อย่างอิสระ

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2529 : 20) ให้ความเห็นว่า การฟังและการพูดมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน การฝึกความเข้าใจในการฟังมีความสำคัญพอๆ กับการฝึกความสามารถในการพูดการฟังและการพูดเพื่อสื่อสาร ผู้ฟังและผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาทุกด้าน นอกจากใช้ศัพท์และโครงสร้างที่ตนรู้จักแล้ว ยังต้องใช้ความสามารถตีความเดาความหมาย ทำนายเรื่องและผู้พูดจะกล่าวต่อไปได้ ตลอดจนเข้าใจความหมายแฝงในคำพูดได้ ถึงแม้ว่าผู้พูดจะไม่ได้พูดออกมาโดยตรง ดังนั้นจึงควรพัฒนาทักษะทั้งสองไปพร้อมๆ กัน

คราสเชน (Krashen. 1983 : 21-35) ให้ความเห็นว่า ความสามารถในการฟังที่ดีเป็นสิ่งที่สำคัญก่อนที่จะสามารถพูดได้ ความสามารถในการพูดจะเกิดขึ้นได้จากการฟังที่มีความหมายโดยผ่านปัจจัยป้อนที่มีความหมายอย่างเพียงพอ โดยอาจต้องใช้ไสตทัทสนูปกรณ์ หรือสื่อการเรียนช่วย และต้องการซ้ำย้ำทวน ตลอดจนให้เวลาในการเก็บข้อมูลอย่างเพียงพอในการสื่อความ การฟังออกมาเป็นการพูดนั้น

สรุปได้ว่า การพัฒนาความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ ใช้หลักการแนวทฤษฎีสอนภาษาตามธรรมชาติ และแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกปฏิบัติทางภาษาให้มากที่สุด เมื่อผู้เรียนมีความพร้อมที่จะพูด เขาจะสามารถพูดได้เองและการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ควรพัฒนาไปพร้อมๆ กัน

การวัดและการประเมินผลทักษะการฟังและการพูด

การวัดและการประเมินผลทางทักษะการฟังและการพูดมีรูปแบบการวัดที่จะต้องมีการวัดที่ควบคู่กันเพื่อความถูกต้องอย่างแท้จริง

การวัดผลการฟัง

ดวงเดือน แสงชัย (2533 : 95) ได้ยกตัวอย่างการวัดผลการฟัง ไว้ดังนี้

1. วัดความถูกต้องในการฟังเสียงตัวอักษร
2. การฟังเสียงคำ การเน้นพยางค์ (Stress)
3. การฟังเสียงประโยค ว่าเป็นประโยคแสดงความหมายอะไร เช่น บอกเล่า คำถาม

คำสั่ง ตกใจ ดีใจ เสียใจ

4. การฟังบทสนทนาโต้ตอบได้เข้าใจ การฟังข้อความหรือเรื่องราวแล้วเข้าใจ สามารถตอบคำถามได้ หรือวาดภาพตามข้อความที่ได้ยินได้

การวัดผลการพูด

การวัดผลการพูดบางครั้งก็อาจวัดควบคู่ไปกับการวัดผลการฟัง แต่บางครั้งก็อาจวัดผลการพูดอย่างเดียว การวัดผลการพูดและการฟังนี้ ถ้าพยายามจัดให้ออกมาเป็นแบบการสื่อสาร (Communicative) จะเป็นการดีเพราะเป็นทักษะที่จำเป็นในการใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารเบื้องต้น ตัวอย่างการวัดผลมีดังต่อไปนี้

1. สามารถพูดสนทนาทักทายได้ ถามชื่อได้
2. ตั้งคำถามและตอบคำถามง่ายๆ ได้
3. ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างง่ายได้ถูกต้อง และออกคำสั่งได้
4. พูดประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้ เช่น ขอสิ่งของ ขออนุญาตออกจาก

ห้องเรียน ใช้คำพูดโต้ตอบได้ตามสถานการณ์ที่กำหนด

5. ดูรูปภาพแล้วตั้งคำถาม หรือบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษได้

ขณะสอบพูดควรสังเกตความถูกต้องในการออกเสียง สำเนียงที่ถูกต้องและคล่องแคล่วในการพูดด้วย การให้คะแนนไม่ควรเป็น 0 เว้นแต่จะไม่พูดเอาเสียเลย หรือพูดผิดหมดจนฟังไม่รู้เรื่องควรให้คะแนนเป็นระดับความถูกต้องคล่องแคล่ว เช่น 3-2 หรือ 1-0 (ดวงเดือน แสงชัย. 2533 : 96)

ทักษะทางสังคม

ทักษะทางสังคมเป็นสิ่งที่สำคัญในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม เพราะเป็นทักษะที่ทำให้คนอยู่ร่วมกับผู้อื่นและทำงานร่วมกับผู้อื่นรวมทั้งเป็นการปฏิบัติคนให้อยู่อย่างมีความสุข

ความหมายของทักษะทางสังคม

นอกจากการปฏิสัมพันธ์จะทำให้เกิดการสร้างองค์ความรู้ใหม่ตามทฤษฎีสร้างสรรค์ ความรู้ นิยมและการต่อรองทางความหมายตามสมมติฐานเกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์แล้ว ยังทำให้เกิดทักษะทางสังคม ซึ่งเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ในการทำงานเป็นกลุ่มอีกด้วย

ทักษะทางสังคม หมายถึง ทักษะหรือความสามารถของบุคคลที่จะอยู่ร่วมกัน ทำงานร่วมกันในลักษณะของกลุ่มหรือในสังคมได้อย่างถูกต้องและรวดเร็วด้วยการรู้จักบทบาทของสมาชิกที่มีประสิทธิภาพของกลุ่มหรือสังคม (เสรี โอภาส. 2532 : 35)

ในขณะที่ นาคยา ภัทรแสงไทย (2525 : 28) ได้ให้ความหมายของทักษะทางสังคมไว้ว่า ทักษะทางสังคมหมายถึงความสามารถในด้าน

1. การร่วมมือกับผู้อื่นในการทำงาน ทั้งในกลุ่มใหญ่และกลุ่มเล็ก
2. การช่วยเหลือการทำงาน และการอภิปรายในกลุ่มย่อยอย่างมีประสิทธิภาพ
3. การเป็นผู้นำได้เมื่อจำเป็นอย่างเหมาะสม

วาริ ธีระจิตร (2534 : 16) ได้ให้คำนิยามของทักษะทางสังคมไว้ว่า ทักษะทางสังคม คือ

1. การรู้จักอยู่ร่วมกันและทำงานร่วมกัน รู้จักการให้และการรับ รู้จักความรับผิดชอบ รู้จักการผลัดเปลี่ยนเวร รู้จักการเคารพสิทธิของผู้อื่นและมีความสำนึกต่อสังคมอื่น ได้แก่ การอยู่ร่วมกันในสังคม และมีความรู้สึกที่ดีต่อสังคม เป็นต้น
2. ทักษะที่ทำให้มนุษย์แต่ละคนซึ่งเป็นหน่วยหนึ่งของสังคม สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และเป็นประโยชน์แก่สังคมนั้นๆ

ความสำคัญของทักษะทางสังคม

ทักษะทางสังคมเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม เพราะเป็นทักษะที่ทำให้คนอยู่ร่วมกับผู้อื่นและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมทำให้บุคคลรู้จักตนเองรู้จักแสวงหาความรู้ใหม่ด้วยการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แสดงบทบาทและหน้าที่ของตนเองได้อย่างเหมาะสมมีความรับผิดชอบต่อสังคม รู้จักการปรับตัวให้ทันกับสภาพการเปลี่ยนแปลงทางสังคม (สุรศักดิ์ สุภารัตน์. 2540 : 25)

นอกจากทักษะทางสังคมจะมีความสำคัญในการดำรงชีวิตในสังคมแล้ว ทักษะทางสังคมยังเป็นสิ่งที่จำเป็นในการทำกิจกรรมในห้องเรียนด้วย คือ ทักษะทางสังคมมีส่วนช่วยในการทำงานกลุ่มให้มีประสิทธิภาพ ช่วยทำให้เด็กรู้จักการอยู่ร่วมกันอย่างอดทน รู้จักการรับผิดชอบ และรู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

องค์ประกอบของทักษะทางสังคม

นอกจากความสำคัญของทักษะทางสังคมที่ได้กล่าวมาแล้ว สุรศักดิ์ สุมารัตน์ (2540 :

10) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของทักษะทางสังคมไว้ดังนี้

องค์ประกอบของทักษะทางสังคม คือ ความสามารถต่างๆ ที่ทำให้บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กัน
ในสังคม นับตั้งแต่การใช้ชีวิตร่วมกัน การทำงานร่วมกันและการปฏิบัติตนให้อยู่ในสังคมได้
อย่างมีความสุข ได้แก่

1. ทักษะการมีส่วนร่วมในการวางแผนกับผู้อื่น
2. ทักษะการมีส่วนร่วมในการทำงานกับผู้อื่น
3. ทักษะการมีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่ม
4. ทักษะการมีส่วนร่วมในการสนองตอบอย่างมีมารยาทต่อคำถามของผู้อื่น
5. ทักษะการเป็นผู้นำอภิปราย
6. ทักษะการแสดงความคิดเห็นชอบ
7. ทักษะในการช่วยเหลือผู้อื่น
8. ทักษะในการเข้าใจบทบาทและหน้าที่ของตนเอง
9. ทักษะในการใช้สิทธิและเสรีภาพอย่างมีคุณธรรม
10. ทักษะในการเคารพต่อระเบียบวินัยของตนเองและกลุ่ม
11. ทักษะในการมีมารยาทในสังคม
12. ทักษะในการแก้ปัญหาในกลุ่ม

เช่นเดียวกับ วิณา วโรตมะวิชญ (2535 : 128-132) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบ
ของทักษะทางสังคมโดยแบ่งเป็น 3 ทักษะคือ

1. ทักษะการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม คือ การที่บุคคลจะมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น
ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น บุคคลควรมีความรู้สึที่ดีต่อตนเอง (Self-Concept) ครูจึงต้อง
พยายามสร้างให้นักเรียนมีภาพพจน์ที่ดีเกี่ยวกับตนเองด้วยการสร้างสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออาทรกัน
(Caring Environment) และมีลักษณะที่มีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม โดยมีพื้นฐานอยู่ที่การไว้วางใจ
การยอมรับนับถือกัน ความซื่อสัตย์จริงใจและควรได้รับการสอนโดยตรงเกี่ยวกับทักษะทางสังคม
ซึ่งควรรวมสิ่งต่อไปนี้ด้วย

- 1.1 การมีความรู้สึที่ดีต่อตนเอง
- 1.2 การเข้าร่วมกระบวนการทางสังคมอย่างสุภาพ
- 1.3 การรับรู้ปัญหาและความรู้สึกของผู้อื่น
- 1.4 การฟังผู้อื่นพูดอย่างตั้งใจ

1.5 คำนึงถึงพฤติกรรมย่อย และพฤติกรรมต่างๆ

1.6 ทำความเข้าใจในสาเหตุที่ทำให้คนมีพฤติกรรมต่างๆ

1.7 คำนึงถึงการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและการเลือก

2. ทักษะในการทำงานกลุ่ม คือ ความสามารถในการทำงานกลุ่มได้เป็นอย่างดี ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญทั้งชีวิตในโรงเรียนและนอกโรงเรียน เพราะสิ่งต่างๆ ที่เด็กทำส่วนมาก จะต้องทำร่วมกับคนอื่นดังนั้นเด็กจึงต้องมีความสามารถดังนี้

2.1 ความสามารถในการวางแผนในกลุ่ม คือ การให้คำแนะนำและการประนีประนอมจุดที่มีความแตกต่าง

2.2 ระบุปัญหา คือ การชี้ให้เห็นปัญหา ยอมรับความคิดเห็นของคนอื่น

2.3 จัดการสิ่งต่างๆ เพื่อให้ได้งานที่ระบุได้ คือ การแนะนำงานย่อย และแนะนำงานพิเศษเฉพาะอย่าง

2.4 ทำงานในฐานะสมาชิกของกลุ่ม คือ การรับรู้และทำงานในความรับผิดชอบเฉพาะอย่าง ทำงานร่วมกับคนอื่น ยอมรับข้อคิดเห็นและสิ่งต่างๆ ที่สมาชิกเสนอและพยายามนำกลุ่มไปให้ถึงเป้าหมาย

3. ทักษะในการแก้ไขความขัดแย้ง โดยการจะต้อง

3.1 สร้างเงื่อนไขในห้องเรียนที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งน้อยที่สุด

3.2 ต้องแก้ปัญหาคความขัดแย้งระหว่างบุคคลทันที

3.3 ทำการสอนความขัดแย้งที่เกิดขึ้น และหาข้อสรุปความขัดแย้ง

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทักษะทางสังคม

จากสิ่งที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด เราจะเห็นได้ว่า มนุษย์มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับวิถีชีวิตของสังคมที่ตนเองเป็นสมาชิกอยู่ เพื่อการมีชีวิตอยู่รอดได้อย่างมีความสุข โดยการเรียนรู้ของมนุษย์ส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากการปะทะสังสรรค์กับบุคคลอื่นทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยมีตัวแทนที่สำคัญได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน ห้องเรียนและกลุ่มเพื่อนซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทักษะทางสังคม (สุรศักดิ์ สุภารัตน์. 2540 : 38)

ครอบครัวเป็นสถาบันพื้นฐานของมนุษย์ทุกคนเพราะทุกคนต้องได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัวตั้งแต่แรกเกิด หากครอบครัวไม่ปูพื้นฐานที่ดีให้แก่เด็ก ในช่วงวัยเด็กตอนต้นหรือก่อนที่จะเข้าเรียนการศึกษาในช่วงหลังจากนั้นจะทำให้ยากมาก เพราะจะต้องเสียเวลาไปในการแก้ไขพฤติกรรมของเด็กมากกว่าที่จะใช้เวลาในการสร้างสรรค์เด็ก

ปัจจัยทางครอบครัวที่อาจมีอิทธิพลต่อทักษะทางสังคม ได้แก่

1. ทักษะของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ได้แก่ ทักษะของพ่อแม่ วิธีการเลี้ยงดูพ่อแม่ รวมทั้งบรรยากาศภายในบ้าน ปัจจัยเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลต่อทักษะทางสังคมของเด็กซึ่งจากการวิจัย พบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวประชาธิปไตย จะไม่มีปัญหาในการปรับตัวและสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้ด้วยความมั่นใจ ส่วนเด็กที่มาจากครอบครัวแบบเผด็จการหรือครอบครัวแบบปล่อยปละละเลยจะเป็นเด็กที่มีปัญหาในการปรับตัวเข้ากับสังคม

2. ขนาดของครอบครัว ขนาดของครอบครัวมีอิทธิพลต่อทักษะทางสังคมของเด็กมาก กล่าวคือ ขนาดของครอบครัวมีผลต่อโอกาสในการปะทะสังสรรค์กับบุคคลอื่น ได้เรียนรู้จากบุคคลในหลายระดับ ซึ่งเป็นการฝึกการเป็นสมาชิกของสังคมในเบื้องต้นนั่นเอง

3. ความมั่นคงของครอบครัว หมายถึง ฐานะของครอบครัวนั่นเอง ซึ่งจากการวิจัย พบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจนจะมีปัญหาเรื่องพฤติกรรม ส่วนเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะปานกลางและร่ำรวยจะมีปัญหาเรื่องสุขภาพ

โรงเรียนก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อทักษะทางสังคมโดยปัจจัยภายใน โรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อทักษะทางสังคมของเด็ก ได้แก่

1. ห้องเรียน

1.1 โครงสร้างของห้องเรียน

โครงสร้างภายในห้องมีอิทธิพลต่อทักษะทางสังคมของเด็ก ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว เนื่องจากการกระทำต่างๆ ที่เด็กแสดงในห้องเรียนเป็นการกระทำร่วมกับคนอื่น เด็กจะได้เรียนรู้เรื่องการปรับตัวเข้ากับคนอื่น รู้จักการรอเวลาในการแสดงออก รู้จักการอดกลั้นความปรารถนาของตนเอง และกระทำในสิ่งที่กลุ่มต้องการ

1.2 ตารางเวลาที่กำหนดให้ทำกิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียน

ตารางที่กำหนดให้ทำกิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียนมีอิทธิพลต่อทักษะทางสังคมของเด็ก กล่าวคือ เวลาในการทำกิจกรรมต่างๆ เหล่านั้นจะช่วยฝึกให้เด็กรู้จักการปรับตัวในการเข้ากับเพื่อนและชั้นเรียน มีความอดทนอดกลั้น เป็นต้น

1.3 กิจกรรมต่างๆ ในห้องเรียน

กิจกรรมต่างๆ ในห้องเรียนมีอิทธิพลต่อทักษะทางสังคมของเด็กโดยตรง กล่าวคือ กิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นนั้นนอกจากจะเป็นการให้ความรู้แก่นักเรียนแล้วยังเป็นการฝึกทักษะทางสังคม ให้แก่นักเรียนด้วย คือในขณะที่เด็กทำกิจกรรมเด็กจะมีการสังสรรค์ได้ตอบทั้งกับเพื่อนนักเรียนและครูผู้สอน อันเป็นการฝึกบทบาทการเป็นสมาชิกของสังคมได้อีกทางหนึ่ง

1.4 สิ่งแวดล้อมภายในห้องเรียนเช่น จำนวนนักศึกษา มุมประสบการณ์ต่างๆ การจัดห้องเรียน โต๊ะเรียน เป็นต้น เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ค่านิยมและกฎเกณฑ์ บางอย่างของสังคม

2. ครู

ครู นับว่าเป็นตัวแทนของสังคมที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อทักษะทางสังคมของเด็ก เพราะครูมีบทบาทที่สำคัญในการเป็นผู้ให้แรงเสริม ให้คำชมเชย ให้ความสนใจ ให้การยอมรับ และมีอำนาจในการลงโทษตามการกระทำของนักเรียน ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการเรียนรู้ในเรื่องพฤติกรรมทางสังคม รวมถึงกฎเกณฑ์บางอย่างของสังคม

3. กลุ่มเพื่อน

กลุ่มเพื่อน เป็นตัวแทนทางสังคมอีกรูปแบบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อทักษะทางสังคมของเด็กซึ่งตามสภาพความเป็นจริงแล้ว เด็กจะมีกลุ่มเพื่อนหลายอย่าง เช่น เพื่อนบ้าน เพื่อนในห้องเรียน เพื่อนร่วมชมรม เป็นต้น โดยกลุ่มเพื่อนเหล่านี้จะเปลี่ยนแปลงไปตามระดับอายุ โดยจะเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านขนาดของกลุ่ม กิจกรรม และความสนใจของกลุ่ม ซึ่งขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะ และพัฒนาการทางด้านสังคมของเด็ก

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งหมดที่ได้กล่าวมาแล้ว แสดงให้เห็นว่า การสอนแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นสิ่งที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์จากการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และจากทฤษฎีที่ได้กล่าวมาแล้วก็แสดงให้เห็นว่า การมีปฏิสัมพันธ์ในการเรียนการสอนชนิดนี้ ก่อให้เกิดทั้งการเรียนรู้ภาษา การสร้างองค์ความรู้ใหม่ และทักษะทางสังคม ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำการสอนโดยใช้กิจกรรมสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อยกระดับความสามารถในการพูดและทักษะทางสังคมของนักเรียน

การเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้

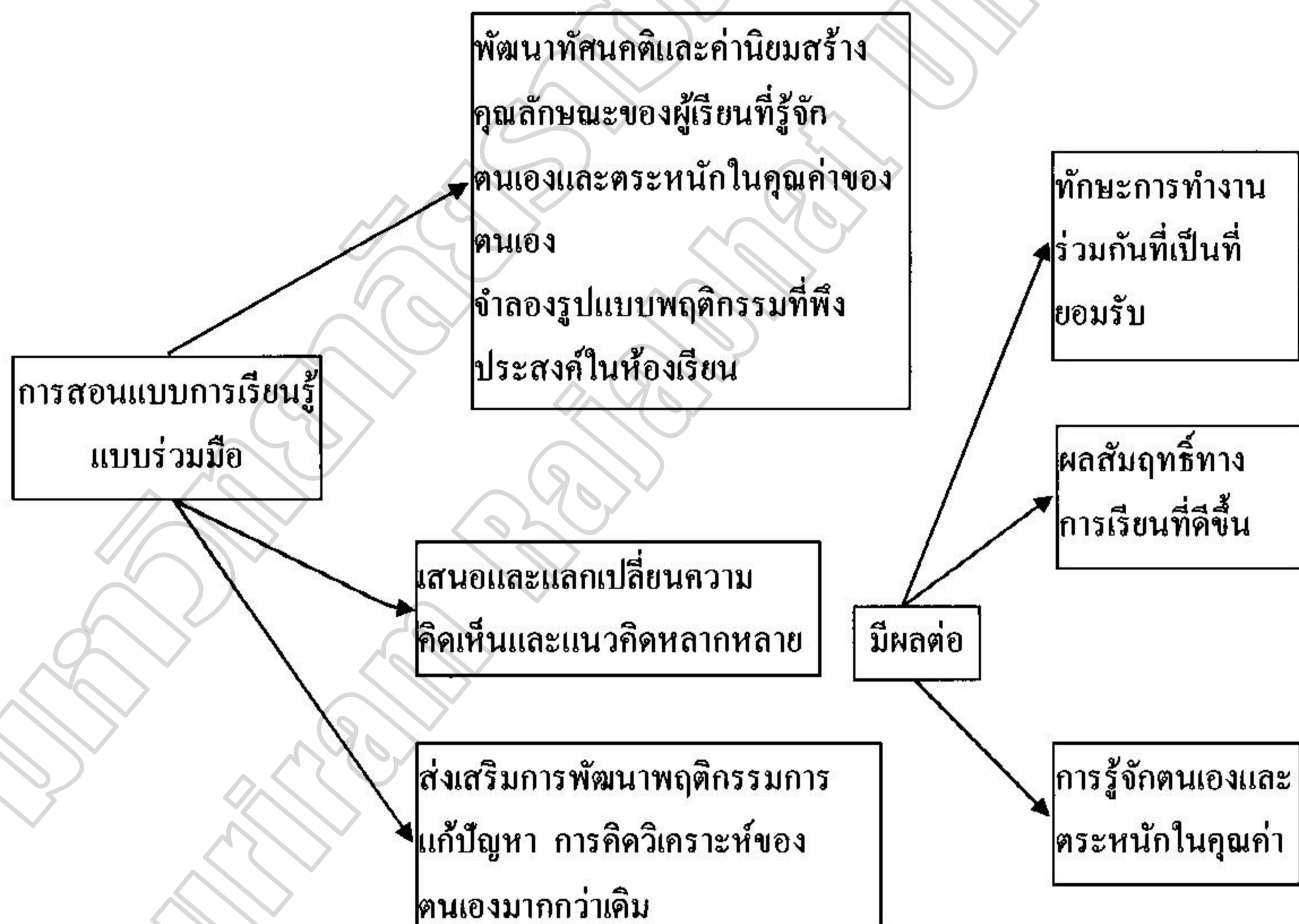
การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีการ จัดการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่ง ที่เน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติงานเป็นกลุ่มย่อย โดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถที่แตกต่างกัน เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพการเรียนรู้ของแต่ละคน สนับสนุนให้มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จนบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ นอกจากนี้ การเรียนรู้แบบร่วมมือ ยังเป็นการส่งเสริมการทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ หรือทีม เพื่อเป็นการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ สามารถปรับตัวให้อยู่กับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

สุลัดดา ลอยฟ้า (2540 : 26) ได้อธิบายถึงรูปแบบรายละเอียดของรูปแบบการสอนแบบ การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning Model) ไว้ดังนี้

หลักการของรูปแบบการสอน

การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ เป็นการจัดกิจกรรมที่ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทัศนคติและค่านิยมในตัวนักเรียนที่จำเป็นทั้งในและนอกห้องเรียน การจำลองรูปแบบ พฤติกรรมทางสังคมที่พึงประสงค์ในห้องเรียน การเสนอแนะและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและ แนวความคิดอย่างมีเหตุผล รวมทั้งการพัฒนาลักษณะของผู้เรียน ให้รู้จักตนเองและเพิ่มคุณค่าของ ตนเอง จากกิจกรรมดังกล่าวจะมีผลต่อผู้เรียนโดยสรุปใน 3 ประการคือ

1. ความรู้ความเข้าใจเนื้อหาวิชาที่เรียน (Cognitive Knowledge)
2. ทักษะทางสังคมโดยเฉพาะทักษะการทำงานร่วมกัน (Social Skills)
3. การรู้จักตนเองและตระหนักในคุณค่าของตนเอง (Self – Esteem)

ภาพประกอบ 2 เป้าหมายและลักษณะของผลผลิตของรูปแบบการสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ
ที่มา : สุลัดดา ลอยฟ้า (2540 : 26)

แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้

สลาวิน (Slavin. 1978 ; อ้างถึงใน สุลัดดา ลอยฟ้า. 2540 : 36) กล่าวว่า การสอนแบบร่วมมือกันเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนใช้ความสามารถเฉพาะตัวและศักยภาพในตนเองร่วมมือกันแก้ปัญหาต่างๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้โดยที่สมาชิกในกลุ่มตระหนักว่าแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

ดังนั้น ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มต้องรับผิดชอบร่วมกัน สมาชิกจะมีการพูดคุยกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้เรียนจะได้ความรู้จากเพื่อนและสิ่งทีผลพลอยได้จากการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้อีกประการหนึ่ง คือ การที่นักเรียนรู้สึกถึงคุณค่าของตนเองเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เพราะนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มซึ่งแต่ละคนจะมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จ และเมื่อประสบผลสำเร็จในการทำงานหรือความเข้าใจกับเนื้อหาวิชาแล้วจะเพิ่มความเข้าใจกับเนื้อหาวิชาแล้วจะเพิ่มความสนใจในการทำกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น ซึ่งจะเป็นผลให้นักเรียนรู้สึกถึงคุณค่าของตนเองในชั้นเรียน

นอกจากนั้นการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ยังก่อให้เกิดบรรยากาศที่นักเรียนได้คุยกัน เป็นการช่วยให้นักเรียนและเพื่อนเข้าใจปัญหาชัดเจนขึ้น แม้ว่าบางครั้งจะไม่สามารถหาคำตอบได้ แต่ระดับการติดตามปัญหาจะสูงกว่าที่ครูเป็นผู้กำหนดให้นักเรียนทำคนเดียวและการที่นักเรียนสามารถอธิบายให้เพื่อนฟังได้ก็จะเป็นการยกระดับความเข้าใจให้สูงขึ้นถึงระดับการถ่ายทอดความคิดการเรียบเรียงถ้อยคำอธิบายออกมาจะช่วยปรับความเข้าใจให้ชัดเจนแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

สำหรับบทบาทของครูจะเปลี่ยนไปจากเดิมคือต้องไม่ถือว่าตัวเองเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ในชั้นเรียนคนเดียว แต่เป็นการสร้างสภาพแวดล้อม วิธีดำเนินการที่เอื้ออำนวยให้นักศึกษาสามารถค้นหาความรู้ได้จากการร่วมมือกันเรียนรู้ซึ่งเกิดจากการกระทำของตนเองและจากเพื่อนนักเรียนด้วยกัน

สลาวิน (1978 : 48-49) ได้กล่าวว่า เทคนิคการเรียนรู้อยู่แบบร่วมมือเป็นเทคนิคที่จะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งในด้านสติปัญญาและด้านสังคม ทั้งนี้เพราะว่ามนุษย์อยู่ร่วมกันในสังคมควรมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างตนเองกับบุคคลอื่น ซึ่งสามารถพัฒนาได้โดยใช้เทคนิคการร่วมมือกันเรียนรู้ นอกจากนี้ เทคนิคการร่วมมือกันเรียนรู้ยังช่วยพัฒนาผู้เรียนทางด้านสติปัญญาให้เกิดการเรียนรู้จนบรรลุถึงขีดความสามารถสูงสุดได้โดยมีเพื่อนวัยเดียวกันเป็นผู้คอยแนะนำช่วยเหลือทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนไม่อยู่ในวัยเดียวกันย่อมจะมีการใช้ภาษาสื่อสารที่เข้าใจง่ายกว่าครูผู้สอน

การเรียนรู้แบบร่วมมือมีหลักที่ผู้สอนต้องคำนึงอยู่ 3 ประการ

1. รางวัลหรือเป้าหมายของกลุ่ม ในการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนจะต้องตั้งเป้าหมายหรือรางวัลไว้ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความหมายในการเรียนรู้มากขึ้น และพยายามปรับพฤติกรรมของตนเพื่อความสำเร็จของกลุ่ม รางวัลที่กำหนดอาจเป็นสิ่งของ ประกาศนียบัตร คำชมเชย การเชิดชูเกียรติ

2. รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ตามแนวความคิดของสลาบิน (Slavin) และคณะจากมหาวิทยาลัยฮอปกิน (Hopkins University) ได้พัฒนาเทคนิคการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ต่างๆ จากวิธีการสอนในทุกรูปแบบของสลาบิน จะยึดหลักการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ 3 ประการ ด้วยกันคือ รางวัลและเป้าหมายของกลุ่ม ความหมายสำคัญหรือความหมายของแต่ละบุคคล และโอกาสในการช่วยให้กลุ่มประสบผลสำเร็จเท่าเทียมกัน จากผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่ารางวัลของกลุ่มและความหมายของแต่ละบุคคลต่อกัน เป็นทักษะที่จำเป็นและสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ของกลุ่มสลาบินที่เป็นที่ยอมรับกันแพร่หลายมีดังต่อไปนี้

2.1 STAD (Student Teams – Achievement Division) เป็นรูปแบบการสอนที่สามารถดัดแปลงใช้ได้กับทุกวิชา และทุกระดับชั้น เพื่อเป็นการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของการเรียนทักษะทางสังคมเป็นสำคัญ

2.2 TGT (Team –Games-Tournament) เป็นรูปแบบการสอนที่คล้ายกับ STAD แต่เป็นการจูงใจในการเรียนเพิ่มขึ้นโดยการใช้ การแข่งขันเกมแทนการทดสอบย่อย

2.3 TAI (Team Assisted Individualization) เป็นรูปแบบการสอนที่ผสมผสานแนวความคิดระหว่างการร่วมมือกับการเรียนรู้ กับการสอนรายบุคคล (Individualized Insinuation) รูปแบบของ TAI จะเป็นการประยุกต์ใช้กับการสอนคณิตศาสตร์

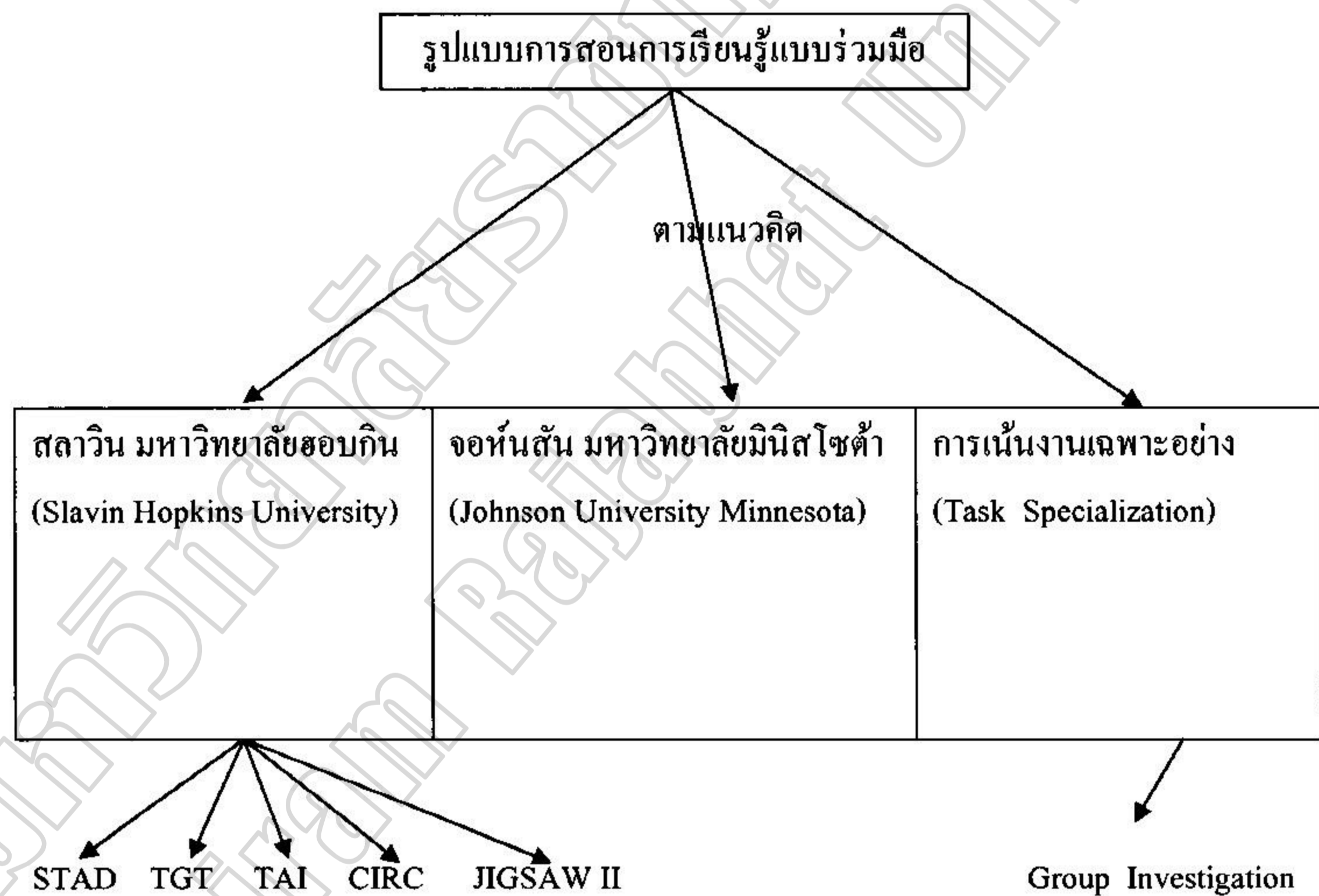
2.4 CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition) เป็นรูปแบบการสอนแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบผสมผสาน ที่มุ่งพัฒนาขึ้นเพื่อสอนการอ่านและการเขียนสำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายโดยเฉพาะ

2.5 JIGSAW เป็นรูปแบบการสอนที่เหมาะสมกับวิชาที่เกี่ยวข้องกับการบรรยาย เช่น สังคมศึกษา วรรณคดี บางส่วนของวิชาวิทยาศาสตร์ รวมทั้งวิชาอื่นๆ ที่เน้นการพัฒนาความรู้ความเข้าใจมากกว่าพัฒนาทักษะหลังจากนั้น สลาบินได้นำแนวคิดดังกล่าวมาปรับขยายเพื่อให้สอดคล้องกับรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ มากยิ่งขึ้น เป็นรูปแบบการสอนที่เหมาะสมกับวิชาที่เกี่ยวข้องกับการบรรยาย เช่น สังคมศึกษา วรรณคดี บางส่วนของวิชาวิทยาศาสตร์ รวมทั้งวิชาอื่นๆ ที่เน้นการพัฒนาความรู้ความเข้าใจมากกว่าพัฒนาทักษะ

3. รูปแบบการสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ ตามแนวคิดของจอห์นสันและจอห์นสัน (Johnson & Johnson) จากมหาวิทยาลัยมินนิโซตา (Minnesota) (1989 : 98 ; อ้างถึงใน คารุณี สุขกลิ่น. 2549 : 12) ได้พัฒนารูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ โดยยึดหลักการเบื้องต้น 5 ประการ ด้วยกันคือ

- 3.1 การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน (Positive Interdependence)
- 3.2 การปฏิสัมพันธ์แบบตัวต่อตัว (Face to Face Promotive Interaction)
- 3.3 ความหมายและความสามารถของแต่ละคนในกลุ่ม (Individual Accountability)
- 3.4 ทักษะทางสังคม (Social Skills)
- 3.5 กระบวนการกลุ่ม (Group Processing)

รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ในงานเฉพาะอย่าง เช่น Group Investigation ของ Sharan ตามแบบต่างๆ ดังภาพต่อไปนี้

ภาพประกอบ 3 รูปแบบการสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ที่มา : คารุณี สุขกลิ่น (2549 : 12)

การสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ STAD : STUDENT TEAMS – ACHIEVEMENT DIVISIONS

STAD เป็นรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ที่ สลาวินและคณะ ได้พัฒนาขึ้นเป็นรูปแบบที่ง่ายที่สุดและใช้กันแพร่หลายที่สุด เหมาะสำหรับผู้สอนและผู้วิจัยเห็นว่าการนำรูปแบบการสอนแบบ STAD : STUDENT TEAMS – ACHIEVEMENT DIVISIONS นั้นเหมาะสมกับเนื้อหา บทเรียน และกิจกรรมที่ใช้กับผู้เรียน โดยการใช้กิจกรรมสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคม

การเลือกใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ในระยะเริ่มแรก STAD มีส่วนประกอบที่สำคัญ 5 ประการด้วยกันคือ

1. การนำเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้น (Class Presentation)
2. การศึกษากลุ่มย่อย (Team Study)
3. การทดสอบย่อย (Test)
4. คะแนนความก้าวหน้าของแต่ละคน (Individual Improvement Scores)
5. ทีมที่ได้รับการยกย่อง (Team Recognition)

โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การนำเสนอบทเรียนต่อชั้นเรียน เนื้อหาของบทเรียนจะถูกนำเสนอต่อนักเรียนทั้งห้อง โดยครูผู้สอน ซึ่งครูจะให้เทคนิควิธีการสอนรูปแบบใดขึ้นอยู่กับลักษณะของเนื้อหาของบทเรียนและการตัดสินใจของครูเป็นสำคัญที่จะเลือกเทคนิควิธีการสอนที่เหมาะสม โดยใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบการอธิบายของครู การนำเสนอบทเรียนในขั้นนี้จะเหมือนกับการสอนแบบปกติของครูแตกต่างกันเฉพาะการเสนอบทเรียนดังกล่าว จะต้องสัมพันธ์และเน้นหน่วยการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะต้องทำเป็นกลุ่มในขั้นต่อไปด้วย ผู้เรียนจะต้องสนใจและตั้งใจเรียนในขณะที่ครูเสนอเนื้อหาเพราะจะมีผลต่อเขาในการทำแบบทดสอบย่อยและผลการสอบจะเป็นตัวกำหนดคะแนนความก้าวหน้าของคนและของกลุ่ม

2. การศึกษากลุ่มย่อย กลุ่มจะประกอบด้วยนักเรียนประมาณ 4-5 คน ซึ่งมีความแตกต่างกัน ทั้งในแง่ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเพศ หลังจากการเสนอเนื้อหาของครูต่อนักเรียนทั้งชั้นแล้ว นักเรียนจะแยกทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อศึกษาตามใบตรวจงานหรือบัตรกิจกรรมที่ครูกำหนดให้ โดยส่วนมากแล้ว กิจกรรมจะอยู่ในรูปของการตอบคำถามที่กำหนดให้ การอภิปราย การแก้ปัญหาาร่วมกัน การเปรียบเทียบคำตอบ และการแก้ความเข้าใจผิดของเพื่อนร่วมทีมเป็นลักษณะที่สำคัญที่สุด หน้าที่ที่สำคัญของกลุ่มคือ การเตรียมสมาชิกของกลุ่มให้พร้อมที่จะทำแบบทดสอบให้ได้ดีกว่าคะแนนฐานของตนเอง สมาชิกในกลุ่มจะต้องทำให้ดีที่สุดเพื่อกลุ่มของตน

กลุ่มจะต้องทำให้ดีที่สุดเพื่อช่วยให้กลุ่มบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ สมาชิกแต่ละคนของกลุ่มจะต้องคิดและสอนเพื่อนร่วมกลุ่มในเนื้อหาที่จะเรียนการทำงานของกลุ่มในลักษณะนี้จะเน้นความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม การนับถือของตนเอง (Self-Esteem) และการยอมรับเพื่อนนักเรียนที่อ่อนสิ่งที่นักเรียนควรคำนึงในการทำงานกลุ่มข้อยมีดังนี้

- 2.1 นักเรียนต้องช่วยเหลือเพื่อนในทีมให้ได้เรียนรู้เนื้อหาที่เรียนได้่องแท้
- 2.2 ไม่มีใครจะเรียนหรือศึกษาเนื้อหาจบเพียงคนเดียว โดยที่เพื่อนในกลุ่มยังไม่เข้าใจเนื้อหา
- 2.3 ถ้ายังไม่เข้าใจให้ปรึกษาเพื่อนในกลุ่มก่อนจึงปรึกษาครู
- 2.4 เพื่อนร่วมทีมต้องปรึกษาหารือกันเบาๆ ไม่ให้รบกวนกลุ่มอื่น
- 2.5 ไม่ควรจบการศึกษากลุ่มย่อยจนกว่าจะแน่ใจว่าเพื่อนในทีมทุกคนพร้อมที่จะทำข้อสอบได้
- 2.6 ควรอธิบายคำตอบซึ่งกันและกันก่อนตรวจสอบคำตอบกับบัตรเฉลยคำตอบในการจัดการเรียนการสอนกลุ่มย่อยครูควรสนับสนุนในสิ่งต่อไปนี้
 - 2.6.1 ให้โอกาสผู้เรียนในการตั้งชื่อทีม
 - 2.6.2 นักเรียนสามารถเคลื่อนย้ายโต๊ะ เก้าอี้ภายในกลุ่มได้ภายในชั้นเรียน
 - 2.6.3 แนะนำให้ผู้เรียนร่วมมือกันทำงานเป็นคู่หรือ 3 คนก็ได้ โดยให้มีการตรวจผลงานของกันและกัน เมื่อมีการผิดพลาด เพื่อนในทีมต้องช่วยกันอธิบายให้เข้าใจ
 - 2.6.4 ระหว่างผู้ที่เรียนทำกิจกรรม ครูควรเดินรอบๆ ห้องเพื่อให้นักเรียนมีโอกาสปรึกษาหารือได้สะดวกและเป็นการเสริมกำลังใจแก่ผู้เรียนด้วย

3. การทดสอบย่อย หลังจากเรียนได้ประมาณ 1-2 คาบ นักเรียนจะต้องได้รับการทดสอบ ในระหว่างทำการทดสอบนักเรียนในกลุ่มไม่อนุญาตให้ช่วยเหลือกัน ทุกคนทำข้อสอบตามความสามารถของตนเอง

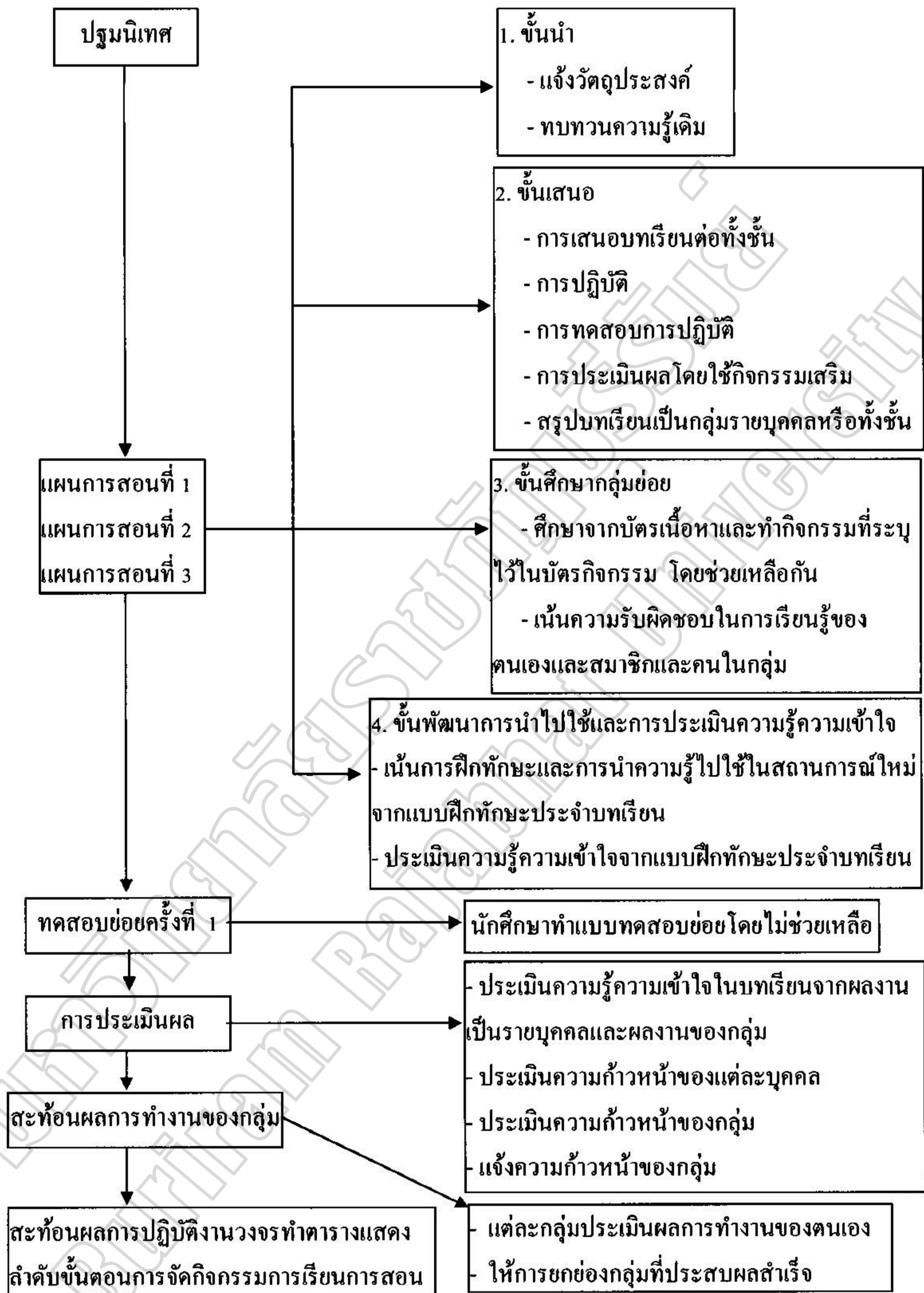
4. คะแนนความก้าวหน้า ความคิดที่อยู่เบื้องหลังของคะแนนในการพัฒนาตนเองของนักศึกษา คือ การให้นักศึกษาแต่ละคนมีเป้าหมายเกี่ยวกับผลการเรียนของตนเอง ที่จะต้องทำให้มีเป้าหมายนั้น ซึ่งนักเรียนจะทำได้หรือไม่จะขึ้นอยู่กับการทำงานหนักเพิ่มมากขึ้นกว่าที่ทำมาแล้วในบทเรียนก่อน นักเรียนทุกคนมีโอกาสได้คะแนนสูงสุดเพื่อช่วยกลุ่ม ซึ่งจะทำได้เลยถ้าคะแนนในการสอบต่ำกว่าคะแนนที่ได้ในครั้งก่อน นักเรียนแต่ละคนจะมีคะแนนที่เป็น “ฐาน” ซึ่งจะได้จากการเฉลี่ยคะแนนในการสอบครั้งก่อน หรือคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบที่คล้ายคลึงกัน และแนวความก้าวหน้าของนักเรียนสำหรับกลุ่มขึ้นอยู่กับว่าคะแนนของเขาห่างจากคะแนน “ฐาน” มากน้อยเพียงใด

5. กลุ่มที่ได้รับการยกย่องและการยอมรับ เกณฑ์การบรรลุเป้าหมายของกลุ่มเพื่อนกลุ่ม จะได้รับรางวัลเมื่อคะแนนความก้าวหน้าเฉลี่ยของกลุ่มเกินเกณฑ์ที่ตั้งไว้

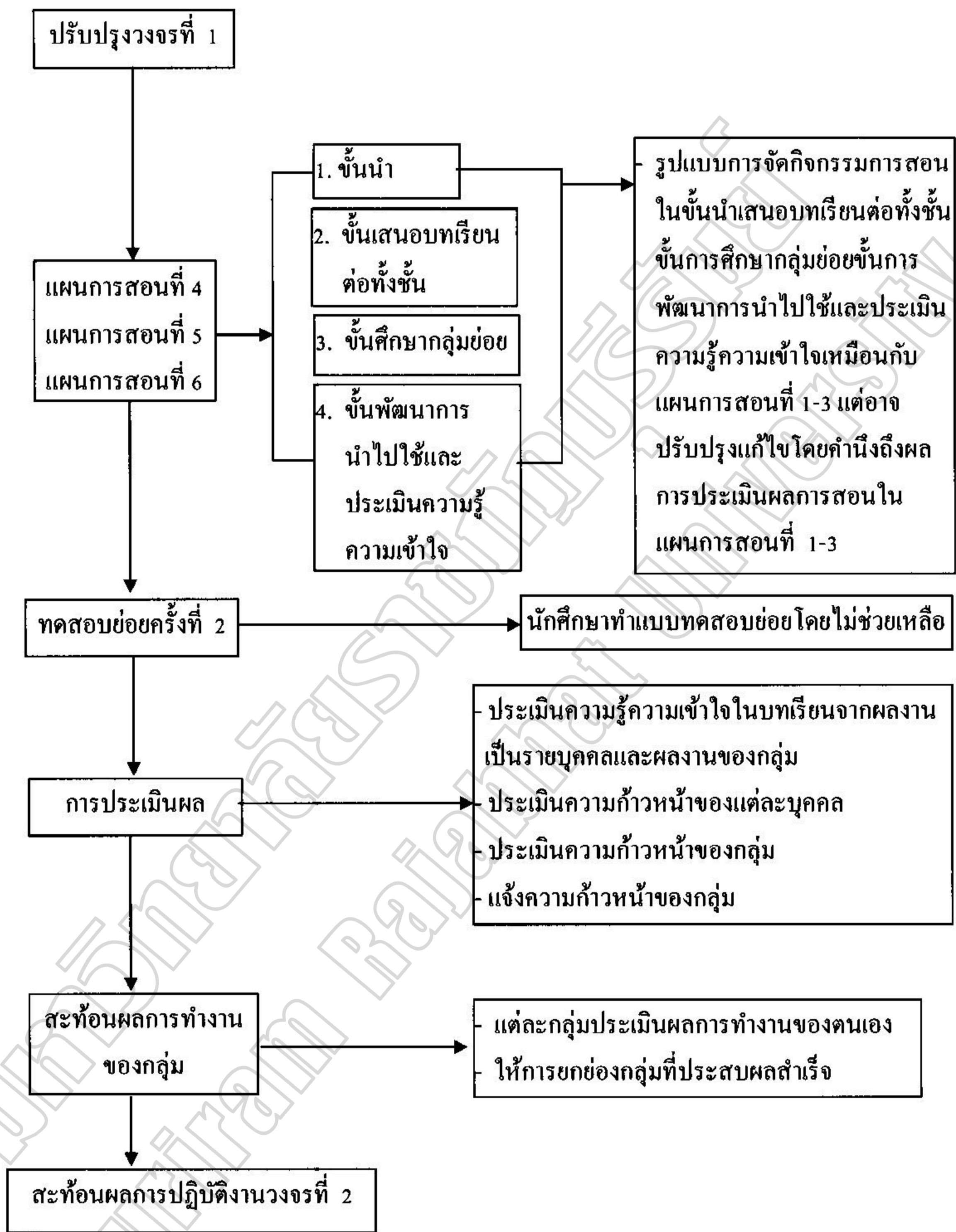
การเตรียมการก่อนสอน

1. วัสดุการสอน ครูจะต้องเตรียมวัสดุการสอนที่ใช้ในการทำงานกลุ่ม ประกอบด้วย บัตรเนื้อหา บัตรกิจกรรม และบัตรเฉลย รวมทั้งข้อสอบสำหรับทดสอบนักเรียนแต่ละคนหลังจากเรียนบทเรียนในแต่ละหน่วยแล้ว

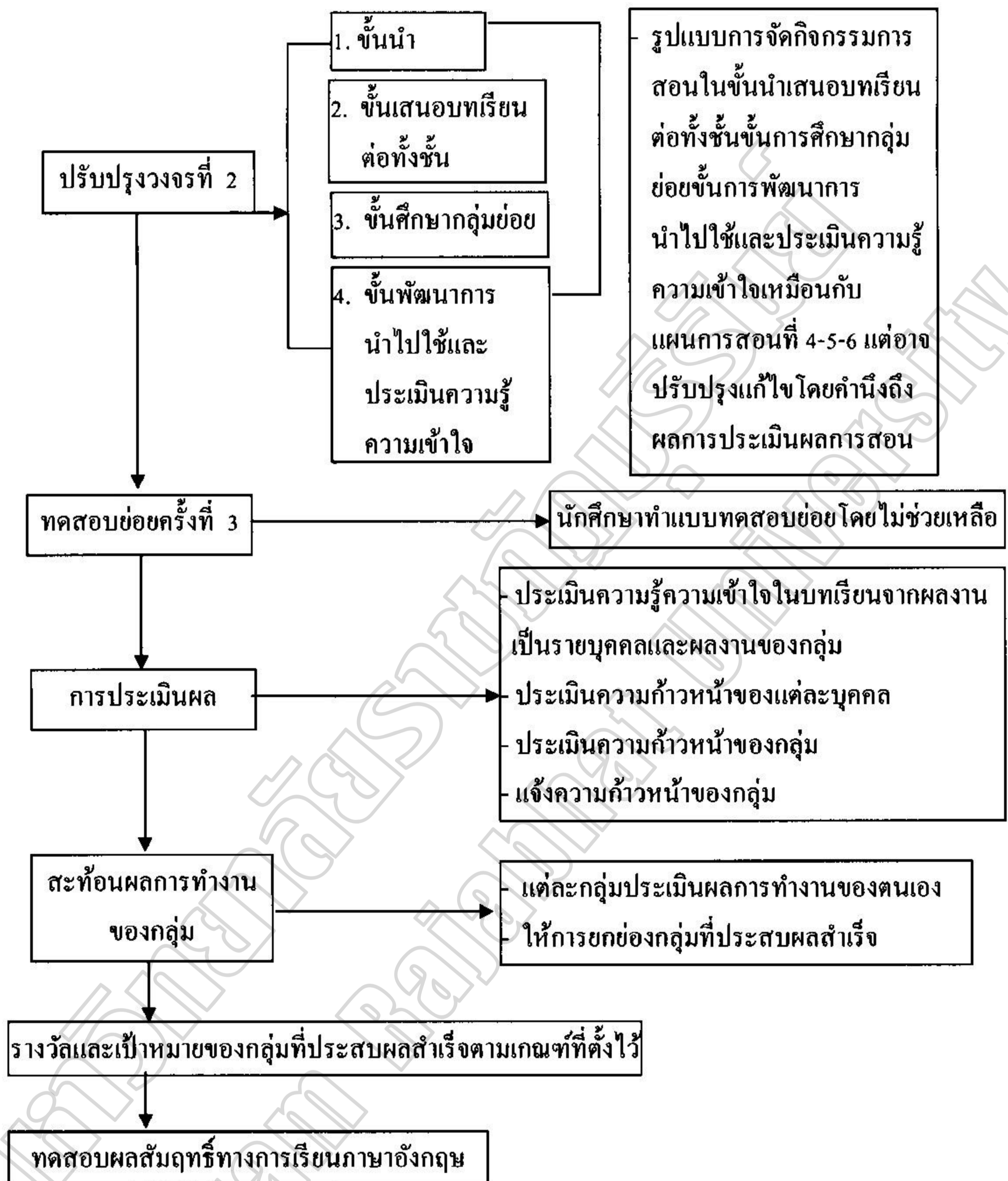
2. การจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม แต่ละกลุ่มจะประกอบด้วย นักเรียนประมาณ 4-5 คน ซึ่งมีความสามารถทางวิชาการแตกต่างกัน กล่าวคือ ประกอบด้วยนักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน ถ้าเป็นไปได้ ควรคำนึงถึงการแตกต่างระหว่างเพศด้วย เช่น ประกอบด้วย ชาย 2 คน หญิง 2 คน

ภาพประกอบ 4 ลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ภาพประกอบ 5 ลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ภาพประกอบ 6 ลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมสื่อสาร ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังต่อไปนี้

บุษบา ไชคช่วยชู (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูง ทาง การเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ เรียนการเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

พัชรพิมล บุญรัมย์ (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ทาง การเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้การสอนแบบการ ตอบสนองด้วยท่าทาง กับที่เรียนโดยใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้การ สอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนกลุ่มที่เรียน โดยใช้การสอนแบบ การตอบสนองด้วยท่าทาง ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษในระดับดี

วิเชียร ใจทน (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการสอนคำศัพท์ วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ ทาง การเรียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการใช้รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น ตลอดจน ศึกษาเจตคติของนักเรียน ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนมากกว่าร้อยละ 60 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คำศัพท์ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนและความเข้าใจ คำศัพท์ผ่านเกณฑ์ความรู้ที่กำหนด คือ ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม และนักเรียนมีเจตคติต่อ การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี

สายัณห์ จุฬะมัตถา (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร โดยใช้หลัก Information Transfer ในการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อศึกษา ประสิทธิภาพด้านการสื่อสารของนักเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดย ใช้กิจกรรมการสื่อสาร โดยใช้หลัก Information Transfer และกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้กิจกรรม ที่กำหนดไว้ในหนังสือบทเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ซูวัญ รัตนพิทักษ์ธาดา (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการสอนกลวิธีในการปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการใช้กลวิธีในการปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนกลวิธีในการปฏิสัมพันธ์มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์ การเล่าเรื่องจากภาพ และการบรรยายภาพเพื่อหาความแตกต่างอยู่ในระดับดี ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ และต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ ตามลำดับ และมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวมทั้งมีปริมาณการใช้กลวิธีในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมากกว่า กลวิธีปรับปฏิสัมพันธ์ นักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการปฏิสัมพันธ์มีปริมาณการใช้กลวิธีในการปฏิสัมพันธ์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาตามประเภทของการใช้กลวิธีในการปฏิสัมพันธ์พบว่านักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนกลวิธีในการปฏิสัมพันธ์มีปริมาณการใช้กลวิธีปรับปฏิสัมพันธ์และกลวิธีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรรณภา สุขสังข์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนหนองปลามัน อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 20 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง ทำการวิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบค่าที พบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยต่างประเทศ

ส่วนงานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมสื่อสาร ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ที่ผู้วิจัยได้ศึกษามีดังนี้ คือ ฟอว์เซท (Fawcette . 1965 : 7108-A) ศึกษาเรื่องการฝึกฟังที่มีต่อทักษะการฟังนักเรียนระดับชั้นกลางคือระดับเกรด 4 เกรด 5 และเกรด 6 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนจะได้รับการฝึกฟัง จะมีพัฒนาการทางด้านการฟังดีขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกฟัง เป็นทักษะที่ครูสามารถปรับให้ดีขึ้นด้วยการสอนนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ไม่มีความแตกต่างกันในด้านความสามารถในการฟัง นอกจากนี้ยังพบว่า การอ่านเอาเรื่องมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟัง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เด็บบอร์ (Deboer. 1983 : 2828-A) ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการฟังของการสื่อสารระหว่างบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาวิธีการที่จะเพิ่มประสิทธิภาพในการฟังให้ดีขึ้น โดยใช้ตำราที่เรียนในวิชา การติดต่อสื่อสารและธุรกิจ ตลอดจนบทความจากนิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ และจดหมายข่าว เป็นแนวทางในการสร้างข้อทดสอบ ผลการวิจัยปรากฏว่าความสามารถในการฟังของผู้เรียนสามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ และยังพบว่า มีความจำเป็นอย่างรีบด่วนในการพัฒนาการฟังอย่างมีประสิทธิภาพในด้านธุรกิจ การศึกษาและวงสังคมต่างๆ ทักษะการฟังเพื่อการสื่อสารระหว่างบุคคลถูกละเลยในขณะที่ทักษะการอ่าน การเขียน และการพูดได้รับความสนใจมากกว่า

อิวอนเน (Yvonne. 1980 : 1985-1986 – A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่มีผลต่อพัฒนาการของทักษะการฟัง-พูด ของนักเรียนที่เรียนภาษาเยอรมันในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในรัฐแมริแลนด์ จำนวน 60 คน โดยผู้วิจัยได้แบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็น 2 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่ม 30 คน โดยกำหนดให้กลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะฟัง-พูดโดยใช้กิจกรรมในการสื่อสาร ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม ผลการวิจัยสรุปว่าการฝึกโดยการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการฟัง-พูดมากขึ้น

เอสโคลา (Escola. 1980 : 1985-1986) ศึกษาผลการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่มีต่อพัฒนาการของทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบ Modern Language Association Co-operative Foreign Language Test โดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเยอรมัน ระดับ 2 และระดับ 4 ซึ่งกำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษาในมลรัฐแมริแลนด์ จำนวน 2 กลุ่มๆ ละ 30 คน และ 31 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะการฟัง – พูด จากกิจกรรมเพื่อการสื่อสารและกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม โดยทั้ง 2 กลุ่ม มีครูคนเดียวกัน แบบเรียนและหลักสูตรอย่างเดียวกัน ใช้เวลาทดลอง 4 ภาคเรียน ผลปรากฏว่า ความสามารถของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ทั้งด้านการฟังและการพูด แสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ผู้เรียนระดับอุดมศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะการฟังและการพูดมากขึ้น

กายส์และคนอื่นๆ (Gaics and other. 1977 : 51) ศึกษาการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง ซึ่งมีการปรับปรุง ข้อทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่จะเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย โดยใช้แบบทดสอบ noise test ซึ่งเป็นข้อทดสอบการฟังที่ใช้ภาษาที่ใช้จริง มีบริบทและเสียงประกอบ ข้อทดสอบประกอบด้วยบทสนทนาสั้นๆ การฟังคำบรรยายมีเนื้อหาเกี่ยวกับภาษาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ คนตรี เป็นต้น ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบนักเรียน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักเรียนเจ้าของ

ภาษา และนักเรียนที่เรียนภาษาที่สอง ซึ่งมีระดับความสามารถสูงกับนักเรียนที่มีระดับความสามารถในการใช้ภาษาที่สองอยู่ในระดับปานกลางและต่ำ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบกลุ่มทดลอง 2 ครั้ง โดยใช้ข้อทดสอบที่ไม่มีเสียงประกอบผลปรากฏว่า การใช้เสียงประกอบไม่มีผลต่อความสามารถในการฟังของผู้เรียน แต่สามารถจำแนกความสามารถระหว่างนักเรียนเจ้าของภาษาและนักเรียนที่เรียนภาษาที่สองได้ ผู้วิจัยเสนอแนะว่าวิธีที่ดีที่สุดในการสร้างแบบทดสอบ คือ ใช้ภาษาเป็นบริบท

เพอร์กินส์ (Perkins. 1992 : Abstract) ศึกษาผลการฝึกทักษะการฟังที่มีต่อความสามารถในการจำแนกเสียงของเด็กวัยก่อนเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองฝึกทักษะการฟังเกี่ยวกับเรื่องคำสัมผัส การเล่าเรื่อง เกม ส่วนกลุ่มควบคุมให้เรียนปกติ ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่า การฝึกทักษะการฟังช่วยพัฒนาทักษะในการจำแนกเสียงของผู้เรียนได้ด้วย

จิลานี (Jilani. 2001 : Abstract) ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทเรียนสำหรับนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยนักเรียนกลุ่มทดลองเรียนโดยใช้บทเรียนที่ครูสร้างขึ้น ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้นดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความคิดเห็นว่าการใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ จะช่วยพัฒนาทักษะทางด้านกรฟังและการพูด ให้มีประสิทธิภาพในด้านกรเรียนกรสอนภาษาตามวิธีการสอนเพื่อส่งเสริมความสามารถของผู้เรียน ทั้งนี้เพราะการใช้แนวกรสอนเฉพาะวิธีใดวิธีหนึ่ง ไม่อาจแก้ปัญหาสภาพกรเรียนกรสอนตลอดจนไม่อาจสนองตอบความต้องการต่างๆ ของผู้เรียนได้ ทั้งนี้กรใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือยังช่วยสร้างปฏิสัมพันธ์ร่วมกับบุคคลอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับมนุษย์ที่จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับวิถีชีวิตของสังคมที่ตนเองอยู่ และสามารถปรับตัวอยู่ได้อย่างมีความสุข

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิธีการดำเนินการวิจัยมีขั้นตอนและข้อมูลในการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งกำลังเรียนในปีการศึกษา 2552 จำนวน 1,930 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1500102 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 1 ห้อง รวม 50 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ประเภท ได้แก่

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 6 แผน แผนละ 3 คาบ คาบเรียนละ 50 นาที รวม 18 คาบ มีขั้นตอนการ สร้างดังต่อไปนี้

- 1.1 ศึกษาคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English for Communication) 1500102 และจุดประสงค์การเรียนรู้

1.2 ศึกษาหลักการ วิธีการสร้างแผนการเรียนรู้จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบ STAD เนื่องจากเป็นรูปแบบการสอนที่สนุก สมาชิกในกลุ่มได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนเป็นทีมในเนื้อหาเดียวกันและศึกษา งานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

1.3 เลือกเนื้อหาที่จะนำมาใช้ในการทดลอง ได้แก่ Greetings and Partings, Introductions, Where are you from?, May I?, What time is it?, How much is it?, About people, could you tell me the way? และ How do I get there?

1.4 สำรวจและเลือกสื่อที่มีเนื้อหาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่เลือกไว้ ซึ่งเป็นสื่อที่พบเห็นและเกี่ยวข้องกับนักศึกษาในชีวิตประจำวัน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เกม โฆษณาสินค้า การ์ตูน รายการ โทรทัศน์ การพูดในชีวิตประจำวัน เป็นต้น โดยให้มีเนื้อหาและความยากง่ายของคำศัพท์เหมาะสมกับระดับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยยึดคลังคำศัพท์ของรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1500102

1.5 จากคำอธิบายรายวิชา จุดประสงค์การเรียนรู้จากรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1500102 มาวิเคราะห์แล้วสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 6 แผน แผนละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที จำนวน 18 คาบ โดยแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย

1.5.1 เนื้อหาจากสื่อที่พบในชีวิตประจำวันแต่ละประเภท

1.5.2 กำหนดจุดประสงค์โดยใช้เหมาะสมกับเนื้อหาจากสื่อที่เลือกและสามารถวัดความเข้าใจในการฟังและการพูด

1.5.3 กิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งแบ่งออกได้เป็น

1.5.3.1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน โดยทบทวนเนื้อหาเดิมเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการเรียนเนื้อหาใหม่ แล้วให้นักศึกษาศึกษาจากเอกสารใบความรู้

1.5.3.2 ชี้นำเสนอเนื้อหา เป็นการเสนอเนื้อหาที่จะเรียนในชั่วโมง มีเนื้อหาอะไรบ้างและเรียนเกี่ยวกับอะไร กิจกรรมที่ต้องปฏิบัติในบทเรียนนี้

1.5.3.3 ชี้นำดำเนินกิจกรรม ในขั้นนี้จะเป็นการให้นักศึกษาเรียนร่วมกัน ทำกิจกรรมกลุ่มและอภิปราย มีการช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม ส่วนผู้วิจัยคอยให้ข้อเสนอแนะแก่นักศึกษาเมื่อเกิดปัญหาภายในกลุ่ม

1.5.3.4 ชี้นำสรุป เป็นขั้นที่ให้นักเรียนสรุปเนื้อหาที่นักศึกษาได้เรียนไปแล้วโดยการอภิปรายซักถามและให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดเพื่อเป็นการฝึกทักษะเพิ่มเติม

1.5.1 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะดำเนินการเป็นแบบวงจร ซึ่งมีทั้งหมด 3 วงจร แต่ละวงจรมุ่งถึง การจัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ทุกๆ 3 แผน กล่าวคือ วงจร

ที่ 1 หมายถึง การจัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 – 3 วงจรที่ 2 หมายถึง การจัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 – 6

1.5.2 เมื่อจบแต่ละวงจรมานั้น ครูจะต้องทำการคละกลุ่มนักศึกษาใหม่ทุกครั้ง และจะต้องมีการบันทึกพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาตามแบบบันทึกพร้อมกับวัดและประเมินผลตามสภาพจริงเพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของนักศึกษา

1.5.3 สื่อการสอน

1.5.4 การวัดและประเมินผล

1.6 หลังจากการสร้างแผนการเรียนรู้เสร็จแล้ว ผู้วิจัยได้นำแผนการเรียนรู้ไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้อง หลังจากนั้นผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรพิมล พงศ์สุวรรณ ดร.เสาวรจ เรืองไพศาล และอาจารย์สุทธิพงษ์ ประดับวิทย์ พิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำผลมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

2.1.1 คัดเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายระดับเดียวกันกับเนื้อหาที่ใช้ในแผนการเรียนรู้ทั้ง 6 แผน จำนวน 6 เรื่อง

2.2.2 นำเนื้อหาที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มาสร้างแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือกจำนวน 30 ข้อ

2.2.3 นำแบบทดสอบไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 3 ท่านตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence of Index : IOC)

2.2.4 นำแบบทดสอบที่ตรวจสอบแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1500102 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

2.2.5 ผู้วิจัยหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยเริ่มต้นการตรวจให้คะแนน กำหนดให้ 1 คะแนน สำหรับข้อที่ตอบถูก ส่วนข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 แห่งในข้อเดียวกันให้ 0 คะแนน แล้วนำคะแนนที่ได้ไปหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้วิธีของเบรนนาน (Brennan : B – Index) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้วิธีของโลเวทท์ (Lovett) แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีระดับความยากง่ายอยู่ระหว่าง .20 ถึง .80 และระดับค่าอำนาจจำแนกเกินกว่า .20 มาปรับปรุงการใช้คำถามและตัวเลือกเพื่อให้ได้ข้อสอบครบ 30 ข้อและระดับความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.89 ตามความต้องการ โดยเลือกมาจากข้อสอบที่มีอยู่เดิม

จำนวน 50 ข้อ เพื่อใช้เป็นแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังและการพูดหลังการสอนที่ใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ส่วนเกณฑ์การตรวจให้คะแนนความเข้าใจในการฟังและการพูดของนักศึกษานั้นผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินคือ ผ่านร้อยละ 60 และจำนวนนักศึกษาที่ผ่านเกณฑ์จะต้องเกินครึ่งหนึ่งของจำนวนนักศึกษาทั้งหมด

2.2 แบบประเมินความสามารถการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยปรับมาจากเกณฑ์การประเมินความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ หลังจากการสร้างแบบประเมินความสามารถการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแล้วนำไปใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้โดยประเมินตามกิจกรรมการสื่อสารในแผนการจัดการเรียนรู้

2.3 แบบวัดทักษะทางสังคม เป็นแบบวัดพฤติกรรมทางสังคมของผู้เรียนเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในการสนทนากลุ่ม จำนวน 20 ข้อ โดยใช้มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ แบบวัดทักษะทางสังคมนี้ปรับมาจากแบบวัดทักษะทางสังคม (The Matson Evaluation of Social Skill with Youngsters) ของ มาสตัน และคณะ (Matson et al. 1983 : อ้างถึงใน นรมน บุรีแก้ว. 2552 : 48) โดยแบ่งเป็นพฤติกรรมทางบวกที่เหมาะสมกับหลักการทางสังคมจำนวน 6 ข้อ และพฤติกรรมทางลบที่ไม่เหมาะสมตามหลักทักษะทางสังคมอีกจำนวน 14 ข้อ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ข้อความที่แสดงพฤติกรรมทางบวกใช้เกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

สม่ำเสมอ	ให้	2	คะแนน
บางครั้ง	ให้	1	คะแนน
ไม่เคย	ให้	0	คะแนน

ข้อความที่แสดงพฤติกรรมทางลบใช้เกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

สม่ำเสมอ	ให้	0	คะแนน
บางครั้ง	ให้	1	คะแนน
ไม่เคย	ให้	2	คะแนน

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การแปลผลคะแนนทักษะทางสังคมไว้ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับคุณภาพของพฤติกรรม
1.50 – 2.00	ดี
0.50 – 1.49	ปานกลาง
0 – 0.49	ต้องปรับปรุง

เมื่อผู้วิจัยสร้างแบบวัดทักษะทางสังคม ได้นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน พิจารณาตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง ก่อนนำไปใช้จริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยเชิงทดลองในครั้งนี้เป็นการวิจัยโดยใช้แผนการทดลองแบบ One Group Pretest – Posttest Design มีรูปแบบของการวิจัยดังนี้

Pre – test		Treatment	Post – test	
T_1	So1	X	T_2	So2

เมื่อ T_1	หมายถึง	การทดสอบก่อนที่ทำการทดลอง (Pretest)
X	หมายถึง	การสอนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ
T_2	หมายถึง	การสอบหลังจากทำการทดลองเสร็จสิ้นแล้ว (Posttest)
So1	หมายถึง	การประเมินทักษะทางสังคมก่อนการทดลองสอน
So2	หมายถึง	การประเมินทักษะทางสังคมหลังการทดลองสอน

ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทดลองสอนตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. จัดประชุมนิเทศก่อนทำการวัดความเข้าใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะได้ทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการสอน บทบาทของนักศึกษา จุดประสงค์ของการเรียนและวิธีการประเมินผลของการเรียนรู้
2. ทำการทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนของนักศึกษาทั้งหมด จำนวน 50 คน ทำการทดสอบก่อนเรียน โดยแบบทดสอบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก (Multiple Choice) จำนวน 30 ข้อ และประเมินทักษะทางสังคมโดยใช้แบบวัดทักษะทางสังคมก่อนเรียน จำนวน 20 ข้อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อที่จะได้นำผลของคะแนนที่ได้ไปเปรียบเทียบกับผลของคะแนนทดสอบหลังเรียน
3. ดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 6 แผน แผนละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 18 คาบ
4. เมื่อดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างครบ 6 แผนแล้วให้กลุ่มตัวอย่างทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบความเข้าใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษซึ่งเป็นฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียนโดยผู้วิจัยได้สลับลำดับข้อและตัวเลือกของแบบทดสอบ
5. ในระหว่างทำการสอนครูต้องบันทึกพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาพร้อมกับประเมินกิจกรรมตามเกณฑ์การประเมินที่กำหนดเพื่อนำไปวิเคราะห์หาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

6. ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนหลังเรียนโดยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติเพื่อที่จะทำการตรวจสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ในการวิจัยดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยการนำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากนั้นทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนและใช้สูตร t – test แบบ Dependent Samples
2. เพื่อศึกษาทักษะทางสังคม ที่เรียนการฟังและการพูดภาษาอังกฤษที่เรียน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการนำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมาเปรียบเทียบก่อนเรียนและหลังเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

1.1 การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตรดัชนีค่าความสอดคล้อง (สมนึก ภัททิยธนี และมนตรี อนันตรักษ์, 2537 : 166-167)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	หมายถึง	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	$\sum R$	หมายถึง	ผลรวมคะแนนของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
	N	หมายถึง	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 ค่าความยากของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตร P (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 84)

$$P = \frac{P_U + P_L}{2}$$

เมื่อ	P	หมายถึง	ระดับความยาก
	P_U	หมายถึง	สัดส่วนคนตอบถูกในกลุ่มสูง
	P_L	หมายถึง	สัดส่วนคนตอบถูกในกลุ่มต่ำ

1.3 การหาค่าอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้วิธีของ เบรนนาน (Brennan : Discrimination Index B) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 87) โดยใช้เกณฑ์ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็มเป็นเกณฑ์ในการกำหนดผู้รอบรู้และผู้ไม่รอบรู้

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

เมื่อ	B	หมายถึง	ค่าอำนาจจำแนก
	U	หมายถึง	จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	L	หมายถึง	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	n_1	หมายถึง	จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์
	n_2	หมายถึง	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์

1.4 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตรของโลเวทท์ (Lovett) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 96)

$$r_{cc} = 1 - \frac{k \sum x_i - \sum x_i^2}{(k-1) \sum (x_i - C)^2}$$

เมื่อ	r_{cc}	หมายถึง	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	หมายถึง	จำนวนข้อสอบ
	x_i	หมายถึง	คะแนนนักเรียนแต่ละคน
	$\sum x_i$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนทุกคน
	$\sum x_i^2$	หมายถึง	ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละคนยกกำลังสอง
	C	หมายถึง	คะแนนของจุดตัดของแบบทดสอบ โดยใช้เกณฑ์ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม

2. สถิติพื้นฐาน

2.1 ค่าร้อยละ (Percentage) มีสูตรดังนี้

$$P = \frac{X \times 100}{N}$$

เมื่อ	P	หมายถึง	ร้อยละ
	X	หมายถึง	ตัวเลขที่ต้องการเปรียบเทียบ
	N	หมายถึง	จำนวนคะแนนเต็ม

2.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) มีสูตรดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X_i}{n}$$

เมื่อ	\bar{X}	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
	$\sum X_i$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนแต่ละคน
	n	หมายถึง	จำนวนคะแนนเต็มทั้งหมด

2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) มีสูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 :

106))

$$S.D = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	$S.D$	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	หมายถึง	คะแนนแต่ละตัว
	$\sum X$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
	N	หมายถึง	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

3. สถิติที่ใช้ทดสอบความแตกต่างของคะแนนทดสอบสมมุติฐาน

สถิติที่ใช้ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทดสอบก่อนเรียนหลังเรียนและทดสอบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนกับคะแนนเฉลี่ยความคงทนในการจำ ใช้ *Dependent Samples t-test* (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 109)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n\sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}}$$

เมื่อ	t	หมายถึง	ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบกับค่าวิกฤติ
	D	หมายถึง	ค่าผลต่างระหว่างค่าคะแนน
	n	หมายถึง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง หรือจำนวนคู่คะแนน

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ปราบกฎผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่จะนำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. การวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยการใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	ประชากรที่ศึกษา
n	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
$S.D$	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
T_1	แทน	การสอบก่อนเรียน
T_2	แทน	การสอบหลังเรียน
t	แทน	ค่าสถิติที่คำนวณจากค่า $t-test$
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความเข้าใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน โดยใช้
กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือก่อนการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้
ดำเนินการทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบที่จัดทำขึ้น ทั้งนี้เพื่อวัดความรู้พื้นฐาน ดังผลที่แสดง
ในตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 คะแนนการทดสอบความเข้าใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน

นักเรียนคนที่	คะแนนที่ได้ (คะแนนเต็ม 30 คะแนน)	ร้อยละ
1	7	23.33
2	7	23.33
3	9	30.00
4	8	26.67
5	9	30.00
6	11	36.67
7	8	26.67
8	12	40.00
9	10	33.33
10	10	33.30
11	9	30.00
12	7	23.33
13	4	13.33
14	10	33.33
15	5	16.67
16	8	26.67
17	4	13.33
18	8	26.67
19	8	26.67
20	9	30.00
21	11	36.67

ตาราง 2 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนที่ได้ (คะแนนเต็ม 30 คะแนน)	ร้อยละ
22	10	33.33
23	9	30.00
24	12	40.00
25	9	30.00
26	9	30.00
27	10	33.33
28	9	30.00
29	7	23.33
30	7	23.33
31	10	33.33
32	9	30.00
33	6	20.00
34	9	30.00
35	5	16.67
36	12	40.00
37	8	26.67
38	10	33.33
39	8	26.67
40	11	36.67
41	9	30.00
42	9	30.00
43	5	16.67
44	11	36.67
45	7	23.33
46	7	23.33
47	4	13.33

ตาราง 2 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนที่ได้ (คะแนนเต็ม 30 คะแนน)	ร้อยละ
48	11	36.67
49	8	26.67
50	10	33.33
คะแนนเฉลี่ย	8.5	28.33
คะแนนสูงสุด	12	40.00
คะแนนต่ำสุด	4	13.33

จากตาราง 2 ผลการศึกษาความเข้าใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน พบว่า ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ย 8.54 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 28.47) โดยมีผู้เรียนที่คะแนนสูงสุดคือ 12 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 40) จำนวน 3 คน นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำสุดคือ 4 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 13.33) จำนวน 3 คน

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความเข้าใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยใช้ กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

หลังจากที่ผู้วิจัยได้นำกิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบความเข้าใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนได้ผลดังที่ แสดงในตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 คะแนนความเข้าใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน

นักเรียนคนที่	คะแนนที่ได้ (คะแนนเต็ม 30 คะแนน)	ร้อยละ
1	26	86.67
2	19	63.33
3	21	70.00
4	24	80.00
5	18	60.00
6	15	50.00
7	20	66.67
8	26	86.67
9	16	53.33
10	20	66.67
11	18	60.00
12	15	50.00
13	20	66.67
14	22	73.33
15	24	80.00
16	20	66.67
17	25	83.33
18	26	86.67
19	22	73.33
20	17	56.67
21	15	50.00
22	23	76.67
23	18	60.00
24	24	80.00
25	26	86.67
26	28	93.33

ตาราง 3 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนที่ได้ (คะแนนเต็ม 30 คะแนน)	ร้อยละ
27	23	76.67
28	19	63.33
29	17	56.67
30	18	60.00
31	27	90.00
32	15	50.00
33	20	66.67
34	22	73.33
35	27	90.00
36	19	63.33
37	27	90.00
38	25	83.33
39	23	76.67
40	18	60.00
41	24	80.00
42	26	86.67
43	19	63.33
44	19	63.33
45	18	60.00
46	27	90.00
47	25	83.33
48	20	66.67
49	22	73.33
50	25	83.33

ตาราง 3 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนที่ได้ (คะแนนเต็ม 30 คะแนน)	ร้อยละ
คะแนนเฉลี่ย	21.46	71.53
คะแนนสูงสุด	28	93.33
คะแนนต่ำสุด	15	50.00

จากตาราง 3 ผลการทดสอบความเข้าใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนพบว่า ผู้เรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง และการพูด มีคะแนนเฉลี่ย 21.46 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 71.53) โดยมีนักเรียนที่ได้คะแนนสูงสุด คือ 28 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 93.33) จำนวน 1 คน นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำสุด คือ 15 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 50.00) จำนวน 4 คน

ตาราง 4 เปรียบเทียบคะแนนผลการทดสอบความเข้าใจในการฟังและการพูดก่อนเรียนและหลังเรียน โดยรวม

	คะแนนเฉลี่ย	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	จำนวนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50	
				คน	ร้อยละ
ก่อนเรียน	8.5	12	4	0	0.00
หลังเรียน	21.46	28	15	50	100

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

จำนวนกลุ่ม ตัวอย่าง (n)	คะแนนสอบก่อนเรียน (T ₁)		คะแนนสอบหลังเรียน (T ₂)		t	Sig. (2- tailed)
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D		
50	8.5	2.07	21.46	3.79	19.91**	.000

** ที่ระดับนัยสำคัญที่ .01

จากตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้ Dependent Samples *t*-test ผลปรากฏว่า ผู้เรียนมีคะแนนสอบหลังเรียนเฉลี่ย 21.46 คะแนน (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.79) สูงกว่าก่อนเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ย 8.5 คะแนน (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.07) โดยมีค่า *t* เท่ากับ 19.91 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ผลการเปรียบเทียบทักษะทางสังคมของนักศึกษา ก่อนและหลังการสอนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

จากผลการศึกษาทักษะทางสังคมของนักศึกษา ก่อนและหลังการสอนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ปรากฏผลดังนี้

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับคุณภาพของคะแนนทักษะทางสังคมของนักศึกษา ก่อนและหลังการสอนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ทักษะทางสังคม	ก่อนเรียน			หลังเรียน		
	ค่าเฉลี่ย \bar{X}	S.D	ระดับคุณภาพ	ค่าเฉลี่ย \bar{X}	S.D	ระดับคุณภาพ
1	1.04	0.78	ปานกลาง	1.56	0.58	ดี
2	1.00	0.91	ปานกลาง	1.58	0.64	ดี
3	1.12	0.77	ปานกลาง	1.28	0.70	ปานกลาง
4	1.12	0.80	ปานกลาง	1.72	0.54	ดี
5	1.32	0.87	ปานกลาง	1.56	0.68	ดี
6	0.86	0.75	ปานกลาง	1.56	0.57	ดี
7	0.44	1.68	ต้องปรับปรุง	1.44	1.10	ปานกลาง
8	0.46	1.59	ต้องปรับปรุง	1.54	1.37	ดี
9	1.00	0.81	ปานกลาง	1.40	1.07	ปานกลาง
10	1.4	0.99	ปานกลาง	1.80	1.75	ดี
11	0.86	1.09	ปานกลาง	1.84	1.81	ดี
12	0.76	1.22	ปานกลาง	1.86	1.83	ดี
13	0.86	1.14	ปานกลาง	1.70	1.59	ดี
14	1.4	0.99	ปานกลาง	1.96	1.97	ดี
15	0.72	1.31	ปานกลาง	1.56	1.34	ดี
16	0.62	1.47	ปานกลาง	1.48	1.17	ปานกลาง
17	0.54	1.58	ปานกลาง	1.40	0.99	ปานกลาง
18	0.28	1.81	ต้องปรับปรุง	1.50	1.26	ดี
19	1.12	0.33	ปานกลาง	1.82	1.76	ดี
20	0.74	1.32	ปานกลาง	1.52	1.24	ดี
เฉลี่ย	0.88	1.09	ปานกลาง	1.60	1.19	ดี

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะทางสังคมก่อนเรียนของผู้เรียนเท่ากับ 0.88 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง และหลังจากการเรียน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ทักษะทางสังคม มีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะทางสังคมของผู้เรียนเท่ากับ 1.60 ซึ่งอยู่ในระดับคุณภาพดี จึงสรุปได้ว่า หลังจากการเรียน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้เรียนมีทักษะทางสังคมสูงขึ้น เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและพูดภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ผู้วิจัยได้นำเสนอการวิจัยตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สมมติฐานของการวิจัย
3. วิธีดำเนินการวิจัย
4. สรุปผลการวิจัย
5. อภิปรายผล
6. ข้อเสนอแนะ
 - 6.1 ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้
 - 6.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยครั้งต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่ใช้กิจกรรมสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ
3. เพื่อศึกษาทักษะทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนร้อยละ 20
2. นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือมีทักษะทางสังคมก่อนเรียนสูงกว่าหลังเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งกำลังเรียนในปีการศึกษา 2552 จำนวน 50 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1500102 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 1 ห้อง รวม 50 คน

เครื่องมือในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 6 แผน แผนละ 3 คาบ คาบเรียนละ 50 นาที รวม 18 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการฟังและการพูด ซึ่งเป็นข้อสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ (แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังและการพูด)
3. แบบวัดทักษะทางสังคมของนักศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ
4. แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาขณะร่วมกิจกรรมกลุ่ม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและพูดภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 เป็นการวิจัยแบบ One Group Pretest – posttest Design ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีการเก็บข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. จัดปฐมนิเทศก่อนทำการทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะได้ทำความเข้าใจกับนักศึกษาถึงวิธีการเรียน บทบาทของนักศึกษา จุดประสงค์ของการเรียน และวิธี การประเมินผลการเรียนรู้
2. ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ทั้งหมดจำนวน 50 คน ทำการทดสอบก่อนเรียนโดยใช้แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อที่จะได้นำผลของคะแนนที่ได้ไปเปรียบเทียบกับผลของคะแนนทดสอบหลังเรียน และทำการวัดทักษะทางสังคมของนักศึกษาก่อนเรียน โดยใช้แบบวัดทักษะทางสังคม แบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

3. แบ่งกลุ่มนักศึกษา กลุ่มละ 4 คน จำนวน 12 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มจะมีผู้เรียนและความสามารถเก่ง ปานกลาง และอ่อน ทำการทดลองสอน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้สร้างขึ้นมาจำนวนทั้งหมด 6 แผน แผนละ 3 คาบ คาบเรียนละ 50 นาที

4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นจะแบ่งออกเป็น 3 วงจร โดยวงจรที่ 1 คือ ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-3 และวงจรที่ 2 ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 – 6 ในแต่ละวงจรจะมีการบันทึกการสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาในขณะทำกิจกรรมกลุ่มย่อยหรือกิจกรรมการเรียนการสอน พร้อมกับวัดและประเมินความสามารถในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดจากกิจกรรมที่เกิดขึ้นตามสภาพจริงโดยพิจารณาจากเกณฑ์วัดผลประเมินผล Rubric เป็นคะแนนผลสัมฤทธิ์พฤติกรรมการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดที่อยู่ในแผนการจัดการเรียนรู้ และเมื่อจบแต่ละวงจรแล้ว ครูจะต้องแบ่งกลุ่มนักศึกษาใหม่ทุกครั้ง ดังนั้นนักศึกษาในแต่ละกลุ่มจะไม่ซ้ำกันในแต่ละวงจร

5. เมื่อทำการทดลองสอนรวมทั้งสิ้นจำนวน 6 แผนการจัดการเรียนรู้แล้วจึงให้นักศึกษาทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน และทำการทดสอบวัดทักษะทางสังคมซึ่งเป็นฉบับเดียวกับแบบวัดทักษะทางสังคมก่อนเรียน

6. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน หลังเรียน คะแนนทักษะทางสังคมก่อนเรียน หลังเรียน คะแนนจาก แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียน พร้อมทั้งนำข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยวิธีการทางสถิติเพื่อที่จะทำการตรวจสอบสมมติฐานต่อไป

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยการใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและพูดภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สรุปผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ 1500102 มีผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการฟังและพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 43.13 และมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ผลการศึกษาเปรียบเทียบทักษะทางสังคมก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่า นักศึกษามีทักษะทางสังคมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นค่าเฉลี่ย 1.60 อยู่ในระดับดี
3. การศึกษาพฤติกรรมขณะเรียนรู้แบบร่วมมือพบว่า นักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีพฤติกรรมที่แสดงออกมากที่สุด คือ ช่วยเหลือกันภายใน

กลุ่ม นักศึกษาเรียนเก่ง ปานกลางและเรียนอ่อน ตระหนักว่าคนมีบทบาทในกลุ่มเท่าเทียมกัน ทำให้มีความกระตือรือร้นที่จะร่วมมือกันภายในกลุ่มเพื่อความสำเร็จของกลุ่มตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ที่ลงทะเบียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 1500102 ซึ่งมีผลการศึกษาค้นคว้าอภิปรายได้ ดังนี้

1. นักศึกษามีทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วีรวัลย์ โพธิ์หนองไฮ (2549 : บทคัดย่อ) และ พิชญา สกุลวิทย์ (2551 : บทคัดย่อ) ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองมีดังนี้

ประการที่หนึ่งรูปแบบการสอนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาและพัฒนาจากการสอนแบบร่วมมือตามแบบของ STAD (Student Team Achievement Division) ได้เน้นให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกันและให้เกิดการค้นพบได้ด้วยตนเองนอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนยังได้แบ่งเป็นขั้นตอนต่างๆ กล่าวคือ ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นเสนอเนื้อหา ขั้นการศึกษากลุ่มย่อย ขั้นการพัฒนาการนำไปใช้ ขั้นการทดสอบ ขั้นการตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม เมื่อนักศึกษาได้ผ่านขั้นตอนต่างๆของการเรียนการสอนจึงทำให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจ ในเนื้อหานั้นๆ ได้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งขั้นการเรียนเป็นกลุ่มนั้นสมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องช่วยกันศึกษาเนื้อหาและกิจกรรมที่ครูเตรียมไว้ให้สมาชิกทุกคนจะผ่านเนื้อหาในแต่ละหน่วยได้ก็ต่อเมื่อเข้าใจในเนื้อหานั้นทุกคน ปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือคือการเรียนเป็นกลุ่มย่อยลดความสามารถโดยแบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 4 คน สมาชิกในกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และอ่อนคละกัน ในอัตรา 1:2:1 การแบ่งในลักษณะนี้ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน กล่าวคือ นักเรียนที่เก่งจะให้ความช่วยเหลือและสอนเพื่อนที่อ่อนกว่าให้เกิดความเข้าใจต่อเนื้อหาที่เรียน ทั้งนี้เนื่องจากเมื่อเรียนจบแต่ละบทเรียนจะมีการทำกิจกรรมย่อยหรือแบบทดสอบย่อย นักเรียนแต่ละคนจะต้องทำคะแนนให้ได้สูงที่สุด เพราะคะแนนที่ได้จากการสอบทุกจะถูกนำมาหาค่าเฉลี่ยเพื่อเป็นคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางความสามารถทางการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา และคะแนนของกลุ่ม หากสมาชิกในกลุ่มคนใดทำคะแนนได้น้อยจะส่งผลให้กลุ่มได้คะแนนน้อยลง ดังนั้นนักศึกษาที่เก่งจึงช่วยสอนนักศึกษาที่อ่อนกว่าเพื่อให้กลุ่มตนเองได้คะแนนมากที่สุด

จากการสังเกตของผู้วิจัยระหว่างการทดลองพบว่า ก่อนการประเมินผลท้ายบทเรียน นักศึกษาแต่ละกลุ่มจะทบทวน ฝึกฝนทักษะในบทเรียน โดยนักเรียนที่เก่งจะช่วยสอนเพื่อนสมาชิก ทำให้นักศึกษาที่อ่อนกว่าเกิดความเข้าใจและฝึกฝนทักษะการฟังและการพูดจนเกิดความชำนาญ และกำลังใจกล้าแสดงออกในการทำกิจกรรมทดสอบต่างๆ ในกิจกรรมท้ายบทเรียน ส่งผลให้นักศึกษาเหล่านี้สามารถทำคะแนนการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดหรือคะแนนแบบทดสอบในแต่ละบทเรียนได้ดีและทำให้นักศึกษาทั้งเก่ง ปานกลาง และอ่อนมีคะแนนความเข้าใจในการฟัง และพูดหลังการทดลองได้สูงขึ้นสอดคล้องกับความคิดของ สลาวิน (Slavin, 1990 : 98) ที่ได้สรุปความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่าเป็นการเรียนรู้ที่กำหนดให้นักเรียนที่มีความสามารถต่างกันทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ โดยปกติจะมี 4 คน เป็นนักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และเรียนอ่อน 1 คน เวลาเรียนต้องร่วมมือกันเรียนรู้ เด็กเก่งจะต้องคอยช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มให้เข้าใจ ในบทเรียนนั้นตลอดจนรับผิดชอบงานของกลุ่มร่วมกัน โดยที่กลุ่มจะประสบผลสำเร็จได้ เมื่อสมาชิกทุกคนได้เรียนรู้บรรลุตามจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกันทุกคนในกลุ่ม

ประการที่สองการเรียนรู้แบบร่วมมือมีการกระจายอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบที่แตกต่างกันให้แก่สมาชิกในกลุ่ม ประกอบด้วยผู้นำกลุ่ม ผู้เชี่ยวชาญด้านคำศัพท์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการจับใจความสำคัญ ผู้ประกาศ ผู้รักษาเวลา และผู้จัดคะแนน หน้าที่รับผิดชอบนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงในทุกบทเรียนเพื่อให้นักศึกษารู้จักการรับผิดชอบในหลายบทบาท และป้องกันการถูกรอบงำโดยนักเรียนเก่ง หน้าที่สำคัญในกลุ่มเช่น ผู้เชี่ยวชาญด้านคำศัพท์ และผู้เชี่ยวชาญด้านการออกเสียงและการจับใจความสำคัญ ไม่จำเป็นจะต้องเป็นนักศึกษาที่เก่งเท่านั้น เนื่องจากหน้าที่หลักของบทบาทนี้คือการรวบรวมความคิดของสมาชิกและนำมาอภิปรายเพื่อหาข้อสรุปของกลุ่ม ดังนั้นนักเรียนที่อ่อนจึงไม่รู้สึกรัดกักรวดที่จะต้องทำหน้าที่เหล่านี้และสามารถรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเองได้อย่างเต็มที่ สมาชิกทุกคนจะต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเองอย่างเคร่งครัด โดยต้องร่วมมือกันรับผิดชอบให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มได้รับความรู้ได้รับการฝึกทักษะการสื่อสารเหมือนกันและเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะเป็นด้านคำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ การออกเสียง การฝึกพูด การแสดงในสถานการณ์ที่กำหนดไว้ในบทเรียน การร่วมมือกันนี้ทำให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะทางสังคมอีกทางหนึ่ง

ประการที่สามผลการนำรูปแบบการสอนร่วมมือกันเรียนรู้ผสมกับการใช้กิจกรรมสื่อสารมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทำให้นักศึกษาได้รู้จักพัฒนาตนเอง พัฒนาทักษะการฟังและการพูด โดยสังเกตได้จากคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบย่อยในแต่ละวงจรเพิ่มขึ้น วงจรที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 65.34 คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ วงจรที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 76.54 คะแนนอยู่ในระดับดี วงจรที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 82.50 คะแนนอยู่ในระดับดีมาก (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551 : 14) สอดคล้องกับ เกศินี วัชรเสถียร (2542 : บทคัดย่อ) ที่ว่าการศึกษาเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้

รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้และการสอนตอบสนองท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อีกทั้งผู้วิจัยได้นำเทคนิคการเรียนรู้ร่วมมือแบบกลุ่มร่วมมือ ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังและพูด คือ การทักทาย การลาจาก การแนะนำ เวลาว่างและโอกาสพิเศษต่างๆ และเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่รอบๆ ตัวเรา เวลา การถามเส้นทาง และการซื้อสินค้า ส่งผลให้ผู้เรียนเข้าใจความหมาย จับใจความสำคัญ ตีความเรื่องที่ฟังได้และพูดสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง อีกทั้งผู้เรียนได้ฝึกพูดตามสถานการณ์ที่จำเป็น และสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน สถานการณ์เหล่านี้อาศัยการคิดควบคู่ไปกับทักษะการพูด ทักก่อนพูด แนะนำไปพัฒนาปรับใช้แก้ไขในชีวิตประจำวัน ทั้งนี้เพราะกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือที่หลากหลายเน้นการสื่อสารจะกระตุ้นให้ผู้เรียน เกิดความอยากรู้ อยากเห็น อยากเรียนรู้ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จึงเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้เป็นอย่างมาก และการเสริมแรงในเชิงบวกระหว่างเรียนทำให้นักศึกษารู้สึกไม่วิตกกังวลในระหว่างการเรียนรู้ จึงทำให้บรรยากาศของการเรียนรู้ดีขึ้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็ดีขึ้นด้วยตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชมัคและชมัค (Schmuck & Schmuck, 1992 : cited in Borich & Tombari : 1995) เกี่ยวกับการทำงานเป็นกลุ่ม พบว่าการได้รับความช่วยเหลือสนับสนุนและการทำงานร่วมกันในกลุ่มที่ประกอบด้วยความสัมพันธ์ที่เกิดจากการใช้กิจกรรมการสื่อสาร การปฏิสัมพันธ์กันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม เป้าหมายและโครงสร้างทางสังคมในกลุ่มทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เมื่อผู้เรียนมีกิจกรรมปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่ม ผู้เรียนที่อ่อนจะได้รับความช่วยเหลือจากครูหรือเพื่อนที่มีความสามารถสูงกว่า ในขณะที่เดียวกัน ผู้เรียนที่มีความสามารถสูงกว่าก็ได้เรียนรู้ที่จะปรับภาษาที่ใช้ในการสื่อสารให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของเพื่อน โดยต้องพยายามขยายความให้เพื่อนเข้าใจด้วยคำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่หลากหลาย ทำให้ได้ฝึกการใช้ภาษามากขึ้นและได้นำคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาที่ได้สะสมไว้ออกมาใช้ประโยชน์ในสถานการณ์จริง เกิดการใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่ว สอดคล้องกับความคิดของ ลอง (Long, 1995 : cited in Lightbrown & Spada, 1993) ที่ว่าตัวบ่อนที่เข้าใจได้เป็นสิ่งจำเป็นต่อการรู้ภาษา โดยที่ผู้พูดต้องมีการปรับภาษาให้อยู่ในระดับที่ผู้ฟังเข้าใจได้เมื่อมีการสนทนากัน เช่น การตรวจสอบความเข้าใจด้วยการถามซ้ำสิ่งที่พูดไปแล้ว การขอความกระจ่าง ด้วยการให้ผู้ฟังอธิบายสิ่งที่ได้ยินและการพูดซ้ำเรื่องเดิมด้วยประโยคที่หลากหลาย นอกจากนี้ยังทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเกิดการต่อรอง เจริญหาความหมาย ผู้เรียนทั้งสองฝ่ายจึงได้ฝึกใช้รูปแบบทางภาษา คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาทั้งที่รู้อยู่แล้วและที่เกิดขึ้นใหม่ในวงสนทนา นอกจากนี้การกำหนดรูปแบบการใช้กิจกรรมสื่อสารก็ส่งผลโดยตรงต่อปริมาณและคุณภาพในการฟังและพูดของผู้เรียน เมื่อมีการกำหนดกิจกรรมการสื่อสารหรือวงจรที่เรียนเปลี่ยนไป ผู้เรียนจะได้ฝึกการปรับการพูดในสถานการณ์ที่มีจำนวนสมาชิกในกลุ่มที่แตกต่างกันได้เรียนรู้การสับเปลี่ยนบทบาทในการพูด คำศัพท์ จำนวนและโครงสร้างทางภาษาจากสมาชิกใหม่เป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางภาษาที่ส่งเสริมความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษอีกรูปแบบหนึ่ง จากการวัดและประเมินพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน ในคาบเรียนของการวิจัย

ในครั้งนี้นักศึกษาได้มีการพัฒนาทักษะ การฟังและการพูดภาษาอังกฤษจากการได้มีบทบาทในชั้นเรียนได้พูดทุกคน และทุกคาบเรียน นักศึกษามีการสนทนาระหว่างกันและกันมากยิ่งขึ้น รวมทั้งมีความมั่นใจในการพูด ไม่มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ กล้าลองผิดลองถูก มีส่วนร่วมในการปฏิบัติงาน นักศึกษาได้นำคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาที่ได้เรียนมาใช้ประโยชน์และสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้ยังได้ฝึกการคิดในสถานการณ์ต่างๆ มีความกล้าที่จะพุดนำเสนอหน้าชั้นเรียน อภิปรายแสดงความคิดเห็นในกลุ่ม และมีความมั่นใจที่จะพุดกับชาวต่างประเทศมากขึ้นเพราะได้ฝึกทักษะการฟังและการพูดกับครูผู้สอนที่เป็นคนไทยก่อนจึงทำให้รู้สึกว่าการพูดภาษาอังกฤษไม่ใช่เรื่องที่ยาก ทำให้ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. นักศึกษามีทักษะทางสังคมสูงขึ้นหลังได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับงานวิจัยของจางและชิมิซึ (Chang & Shimizu, 1997) ที่พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการให้ความร่วมมือกับผู้อื่น และความสามารถในการอภิปรายแสดงความคิดเห็นในกลุ่มดีขึ้นหลังได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการสอนแบบร่วมมือ กลวิธีการสอนแบบร่วมมืออาศัยกระบวนการกลุ่มเป็นหลัก นักเรียนทุกคนมีเป้าหมายเดียวกันคือความสำเร็จของกลุ่ม ซึ่งต้องอาศัยองค์ประกอบของการเรียนรู้ร่วมมือเป็นแนวทางในการนำไปสู่ความสำเร็จ ประการแรกนักศึกษาต้องพึ่งพาอาศัยกันในทางที่ดี สมาชิกในกลุ่มต้องตระหนักว่างานที่ทำเป็นงานกลุ่ม การทำงานจะสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับความช่วยเหลือของสมาชิก ในกระบวนการจัดกิจกรรมการสื่อสาร นักเรียนจะร่วมกันพัฒนาทักษะการฟังและการพูด โดยอาศัยการฝึกฝนทั้งทางด้านคำศัพท์ โครงสร้าง การจับใจความสำคัญในเรื่องที่ฟัง การฝึกทักษะการสื่อสาร รูปแบบการสื่อสาร รวมทั้งช่วยกันสื่อสารเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในการฟังและการพูด นอกจากนี้วิธีการสอนแบบร่วมมือยังเปิดโอกาสให้นักศึกษาที่เรียนเก่งให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่น ประการที่สองเกี่ยวข้องกับการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ปฏิสัมพันธ์จะเกิดขึ้นเมื่อทุกคนในกลุ่มช่วยเหลือกันในการอภิปราย หรือการฝึกบทสนทนาตามสถานการณ์ต่างๆ การทำความเข้าใจและแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ การดำเนินงานภายในกลุ่มจะง่ายต่อปฏิบัติงานเพื่อให้งานประสบผลสำเร็จได้เร็ว ดังนั้นภายในกลุ่มจะต้องมีการแบ่งหน้าที่ แบ่งงานภายในกลุ่ม นักศึกษาจะปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างเป็นระบบ เมื่อเกิดข้อผิดพลาดในการทำงานกลุ่ม นักศึกษาจึงสามารถหาแนวทางแก้ไขและปรับปรุงทักษะในการทำงานร่วมกันหรือทักษะทางสังคมให้ดีขึ้นได้ และประการที่เกี่ยวข้องกับทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น นักศึกษาต้องรู้จักการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น สนับสนุนซึ่งกันและกัน และสามารถควบคุมตนเอง จากการสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่นระหว่างที่ทดลองพบว่า นักศึกษาที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ชอบล้อเลียนสมาชิกคนอื่นจะถูกกันออกจากกลุ่ม ไม่มีเพื่อนในสมาชิกคนใดพุดคุยด้วย ทำให้นักศึกษาที่ถูกกลุ่มปฏิเสธต้องปรับปรุง

โดยการพยายามควบคุมตนเองให้เป็นสมาชิกที่ดีและสร้างการยอมรับจากเพื่อนในกลุ่ม ซึ่งถือเป็นการพัฒนาการควบคุมตนเองให้ดีขึ้น

และผลการสังเกตพฤติกรรมตามวงจรการเรียนรู้ ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเกิดการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดดีขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากการดูพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนตามแบบบันทึกพฤติกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด นักศึกษาที่เรียนเก่งแนะนำนักศึกษาที่เรียนปานกลางและเรียนอ่อน เพื่อให้ผลงานของกลุ่มบรรลุเป้าหมายและประสบความสำเร็จทุกคนมีความรับผิดชอบต่อน้ำที่พยายามทำตามที่ได้รับมอบหมาย ในวงจรที่ 1 นักศึกษายังไม่มีการวางแผนการทำงาน ไม่แบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบ การทำงานกลุ่มยังไม่เป็นระบบ ยังไม่เป็นที่ยอมรับฟังความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะของสมาชิก แต่จะเป็นลักษณะที่คนเก่งมีบทบาทเพียงคนเดียว ส่งผลให้การทำงานต้องใช้เวลาานจึงจะประสบความสำเร็จ งานออกมาไม่เป็นที่น่าพอใจ แต่เมื่อผ่านวงจรที่ 2 จนถึงวงจรที่ 3 การทำงานกลุ่มเป็นแบบช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ยอมรับฟังความคิดเห็น มีการอภิปรายกลุ่ม มีข้อเสนอแนะรวมทั้งยอมรับความสามารถของแต่ละคน ทุกคนในกลุ่มมีเป้าหมายอย่างเดียวกัน คือให้กลุ่มประสบความสำเร็จ เนื่องจากวัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อเปรียบเทียบทักษะการทางสังคมของนักศึกษาก่อนและหลังใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ สรุปผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือมีทักษะทางสังคมที่สูงขึ้นสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อารี บรรพตทอง (2545 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์แบบบูรณาการเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนไวยากรณ์แบบบูรณาการมีทักษะทางสังคมสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้

จากผลการวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและการพูดภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

1. ผู้ที่จะนำกิจกรรมการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นนี้ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพควรศึกษารูปแบบการสอนแบบร่วมมือและการสอน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารให้เข้าใจก่อนที่จะนำไปใช้ เพราะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นนี้ต้องสอดคล้องกันและผสมผสานกัน

2. กิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเสนอเนื้อหาควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาทุกคนได้ร่วมกิจกรรม ไม่ว่าจะเป็นรายบุคคล เป็นคู่ และเป็นกลุ่ม
3. ผู้ที่จะนำกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นไปใช้ควรศึกษาและทำความเข้าใจการวางลำดับขั้นตอนกิจกรรมให้ชัดเจน ควรจัดทำโครงการสอนระยะยาวและแผนการจัดการเรียนรู้รายบท จัดเตรียมสื่อการเรียนการสอนที่นำไปใช้ในแต่ละกิจกรรมให้พร้อมก่อนการปฏิบัติการสอน
4. ในชั้นการศึกษากลุ่มย่อย นอกจากจะเน้นให้นักศึกษาได้ร่วมมือกันแสดงความคิดเห็นช่วยเหลือกันและกัน และควรส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักการวางแผนขั้นตอนการทำงาน โดยกำหนดเป้าหมายการทำงานเพื่อกลุ่มจะได้ประสบผลสำเร็จดียิ่งขึ้น
5. ในการการข้อมูลด้วยการตั้งคำถามให้ตอบ ควรแนะนำให้นักศึกษาหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทย ควรใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกฝนให้นักศึกษามีความสามารถในทางการฟังและการพูด เพื่อสื่อความหมายซึ่งกันและกัน
6. เมื่อเรียนจบแต่ละบทเรียน ครูควรจัดกิจกรรมนอกเหนือจากบทเรียนเพื่อทบทวนว่านักเรียนเข้าใจเนื้อหาอย่างน้อยเพียงใด อาจเป็นการเปิด โอกาสให้นักศึกษาได้มีความคิดสร้างสรรค์เสนอแนะการจัดกิจกรรมเสริมสร้างบทเรียนเพื่อซ่อมเสริมแก่ผู้ที่ยังไม่เข้าใจ

ข้อเสนอแนะเพื่อการทวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการแบ่งกลุ่มนักศึกษาเป็นกลุ่มย่อย ครูผู้สอนควรแบ่งกลุ่มโดยใช้คะแนนที่ได้จากการทดสอบความเข้าใจในการฟังและการพูดก่อนการทดลองเป็นเกณฑ์ เพื่อที่จะทำให้เกิดผลจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. ควรมีการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับวิธีการอื่นๆ เช่น การสอนแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อนำมาพัฒนาเทคนิคและแนวการสอนต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- เกศินี วัชรเสถียร. (2542). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้และการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 วิทยานิพนธ์ ศษ. ม. (หลักสูตรและการสอน) ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชูขวัญ รัตนพิทักษ์ธาดา. (2542). ผลของการสอนกลวิธีในการปฏิสัมพันธ์ ที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการใช้กลวิธีในการปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การประถมศึกษา) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คารุณี สุขกลิ่น. (2549). การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความด้วยรูปแบบเพื่อนสอนเพื่อน. กรุงเทพฯ : รายงานการวิจัย สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา ร่วมกับสถาบันการศึกษาทางไกล สำนักบริหารงานการศึกษานอกโรงเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2533). การสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- พิชญ์ สกุตวิทย์. (2551). การพัฒนาทักษะการฟัง การดูและการพูดภาษาไทยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาวิชาการสอนภาษาไทย) เชียงใหม่. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. อัดสำเนา
- พัชรพิมล บุญรัมย์. (2538). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางกับที่เรียนโดยใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การประถมศึกษา) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นาดยา ภัทรแสงไทย. (2525). ยุทธวิธีการสอนสังคมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุษบา ไชคช่วยชู. (2536). ผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การประถมศึกษา) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นรมน บุรีแก้ว. (2552). การใช้การสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลายเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักเรียนระดับก้าวหน้า. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่ . บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. อัดสำเนา.
- วาริ ธีระจิตร. (2534). การพัฒนาการสอนสังคมศึกษา ระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิเชียร ใจทน. (2538). การพัฒนารูปแบบการสอนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ) ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วีรวัลย์ โพธิ์หนองไฮ. (2549). การใช้กิจกรรมสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษและทักษะสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ). เชียงราย : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย. อัดสำเนา.
- วิณา วโรตมะวิชญ. (2535). กลวิธีการเรียนการสอนในโรงเรียนประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การประถมศึกษา). เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วรรณภา สุขสังข์. (2545). การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ) เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สวณิต ยมาภัย. (2532). “ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาเพื่อการสื่อสาร” .ในเอกสารการสอนชุดวิชาเพื่อการสื่อสาร หน่วยที่ 1-7.พิมพ์ครั้งที่ 9. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สายัณห์ จุปะมัตถา. (2539). ผลการใช้กิจกรรมการสื่อสารโดยใช้หลักอินฟอร์เมชันทรานซเฟอร์ (Information Transfer) ในการสอนภาษาอังกฤษหลักชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(การสอนวิชาภาษาอังกฤษ) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุจิตรา สวัสดิวงษ์. (2539). แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2529) การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2530) การสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุรศักดิ์ สุภารัตน์. (2540). ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในโรงเรียนเอกชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัด
เชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การประถมศึกษา) เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุลัดดา ลอยฟ้า. (2540). รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ (เอกสารประกอบการสอน).
ขอนแก่น : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เสรี โอภาส. (2532). การศึกษาเปรียบเทียบทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดใหญ่ ในจังหวัด
สุโขทัย. วิทยานิพนธ์ศษ.ม.(การสอนสังคมศึกษา) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน
มัธยมศึกษาภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประยูรวงศ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2540). เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ :
ชุดฝึกอบรมการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2551). แนวการปฏิบัติการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้
กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ :
อักษรเจริญทัศน์.
- อารี บรรพตทอง. (2545) การสอนแบบไวยากรณ์แบบบูรณาการเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการ
พูดภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์
ศษ. ม.(การประถมศึกษา) เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Asher, J. J. (1982). **Learning Another Language Through Action**. California : Sky Oaks
Production.
- Borich, G. D. & Tombari, M. L. (1995). **Educational Psychology : A Contemporary
Approach**. New York : Harper Collins College Publishers.
- Chang, J. and W. Shimizu, (1997). **Collaborative Strategic Reading : Cross – Age and Cross
– Cultural Applications**. Paper Presented at the Council for Exceptional Children
Symposium on Culturally and Linguistically Diverse Exceptional Learners, New
Orleans. LA.
- Deboer, W. A. (1983). “The Listening Aspect of Interpersonal Communication,” **Dissertation
Abstracts International**. Mimeographed : 2828 – A.

- Escola, Y. H. (1980). "Certain Effects of Selected Activities of Communicative Competence Training on the Development of German : A Case Study"
Dissertation Abstracts International. 20 (4) : 214-217.
- Fawcette, A. E. (1965) "The Effect of Training in Listening upon the Listening skill of Intermediate Grade Children," **Dissertation Abstracts International. 30 (8) : 119-120.**
- Hilgard, E. R. (1975). **Instruction to Psychology. 3rd ed .** New York : Harcourt Brace and World.
- Jilani, S. W. (2001). "Effects of Visual Instruction on Second Language Productive Phonology".
Dissertation Abstracts International.
- Krashen, S.D. (1983). **Principle and Practice in second Language Acquisition in Classroom.** Oxford : Pergamon Press.
- Lightbrown, P.M. and Spada, N. (1993). **How languages are learned.** Oxford : Oxford University Press.
- Perkin, H.F (1992, November). "The Effects of Teaching certain Listening Skills on the Achievement of Preschool Children". **Dissertation Abstracts International. 53 : 1390.**
- River, W.M. (1970). **Teaching Foreign – Language Skills.** Chicago : University of Chicago Press.
- Widdowson, H. (1983). **Teaching Language as Communication.** Oxford : Oxford University Press.
- Slavin, R. (1990). **Cooperative Learning : Theory, Research and Practice.** Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice – Hall.
- Scott, R. (1984). **Communication in the Classroom.** London : Longman.
- Yvonne, H.E. (1980, November). "Certain on the Effects Selected Activities of Communication Competence Training on the High School Students of German : A Case Study," **Dissertation Abstracts International. 41 : 1985-1986-A.**

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยสุโขทัยวิทยา
Buriram Rajabhat University

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๑๑/ว ๘๘๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ถ.จระ ต.ในเมือง อ.เมืองบุรีรัมย์
จ.บุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์สุทธิพงษ์ ประดับวิทย์

ด้วย นางสาวภาณรินทร์ ประสงค์สกุลชัย นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและพูดภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ โดยมี รศ.ดร.อนันต์ชัย พงศ์สุวรรณ เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดียิ่ง จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ทำการวิจัยจะได้ดำเนินการในขั้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเทียบ ละอองทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๑๒๒๑, ๐ ๔๔๖๐ ๑๖๑๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๘๕๘

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๑๑/ว ๘๘๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ถ.จระ ต.ในเมือง อ.เมืองบุรีรัมย์
จ.บุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผศ.ดร.พรพิมล พงศ์สุวรรณ

ด้วย นางสาวกานรินทร์ ประสงค์สกุลชัย นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและพูดภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ โดยมี รศ.ดร.อนันต์ชัย พงศ์สุวรรณ เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดียิ่ง จึงขอกความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ทำการวิจัยจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเทียบ ละอองทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๑๒๒๑, ๐ ๔๔๖๐ ๑๖๑๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๘๕๘

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๑๑/ว ๘๘๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ถ.จระ ต.ในเมือง อ.เมืองบุรีรัมย์
จ.บุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.เสาวรจ เรื่องไพศาล

ด้วย นางสาวภานรินทร์ ประสงค์สกุลชัย นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและพูดภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ โดยมี รศ.ดร.อนันต์ชัย พงศ์สุวรรณ เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดียิ่ง จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ทำการวิจัยจะได้ดำเนินการในขั้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(Signature)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเทียบ ละอองทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๑๒๒๑, ๐ ๔๔๖๐ ๑๖๑๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๘๕๘

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๑๑/ ๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ถ.จระ ต.ในเมือง อ.เมืองบุรีรัมย์
จ.บุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ทดลองเครื่องมือในการวิจัย

เรียน หัวหน้าภาควิชาภาษาอังกฤษ

ด้วย นางสาวกานรินทร์ ประสงค์สกุลชัย นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ การใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและพูดภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ โดยมี รศ.ดร.อนันต์ชัย พงศ์สุวรรณ เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการนี้ นักศึกษามีความประสงค์ ในการทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัยที่จะใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงเพื่อหาประสิทธิภาพของเครื่องมือในการวิจัย

ดังนั้นจึงขออนุญาตให้ นางสาวกานรินทร์ ประสงค์สกุลชัย ใช้เครื่องมือในการวิจัย กับกลุ่มตัวอย่างสำหรับกำหนดการทำงานผู้ทำการวิจัยจะประสานในรายละเอียดอีกครั้ง มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเทียบ ละอองทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๑๒๒๑, ๐ ๔๔๖๐ ๑๖๑๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๘๕๘

ภาคผนวก ก

แผนการจัดการเรียนรู้โดยการใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริม
ความสามารถทางการฟัง พูดและทักษะทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 2

รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	แผนการจัดการเรียนรู้ (English for Communication) รหัสวิชา E 1500102
แผนการเรียนรู้เรื่อง Greetings and Partings	ระยะเวลา 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การกล่าวทักทาย แนะนำตนเองเป็นทางการและไม่เป็นทางการ เป็นวัฒนธรรมที่ค้ำจุนอย่างหนึ่งในสังคมซึ่งผู้เรียนต้องมีทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน พร้อมการเรียนรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์ เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้นไป

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. สามารถพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
2. สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์นำทาง

1. บอกความหมายของคำศัพท์และสำนวนได้
2. กล่าวคำทักทาย และกล่าวคำอำลาได้
3. สนทนา ทักทาย ความทุกข์สุข ต่างๆ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่กำหนดให้
4. อ่านออกเสียงบทอ่านได้ถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียงและเหมาะสมกับเนื้อหาที่อ่าน
5. ใช้ภาษาตามมารยาททางสังคมเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและสามารถดำเนินการสื่อสารการสื่อสารอย่างค่อนเนื่อง
6. ใช้ภาษาทำทางในการสื่อสารได้เหมาะสมกับระดับบุคคลและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

สาระการเรียนรู้

1. Formal and Informal Greetings
2. Formal and Informal Partings
3. Greetings from Around the World

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. อาจารย์แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้แก่นักศึกษา
2. อาจารย์กล่าวทักทายศึกษาทุกคนด้วยคำว่า
“Good morning (Name)..... How are you today?”
3. นักศึกษาทักทายอาจารย์ด้วยคำพูด “Good morning Ms. Panarin. I am fine, thank you.

ขั้นเสนอ

4. นักศึกษาทำ Work sheet 1 Chunking Activity โดยการฟังบทสนทนา Conversation in Context
5. อาจารย์เฉลย Work sheet 1 พร้อมให้นักศึกษาฝึกอ่าน Conversation in Context
6. นักศึกษาฝึกอ่านและฝึกพูดสนทนา โดยจับคู่พูดสนทนาตามแบบที่กำหนดใน Conversation in Context โดยเลือกบทสนทนาที่เป็น Formal หรือ Informal พร้อมทั้งนำเสนอต่ออาจารย์ผู้สอน
7. อาจารย์ถามคำถามเป็นรายบุคคลโดยเรียกถามคนละ 1 คำถาม ตามไปเรื่อยๆ เช่น
 Teacher : Good morning, Mr./Miss
 Student A : Good morning, Ms. Panarin.
 Teacher : How are you B?
 Student B : Fine, thanks.
 Teacher : How do you do C?
 Student C : How do you do?
 Etc.
8. นักศึกษาสรุปบทสนทนาทั้งชั้นเรียนโดยอาจารย์เป็นผู้ถามคำถามทั้งชั้นดังนี้
 How do you do?
 How are you?
 How's everything?
 What's up?
 See you again. So long.
ชั้นศึกษากลุ่มย่อย
9. แบ่งนักศึกษาออกเป็น 10 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน โดยแบ่งตามความสามารถทางวิชาการแตกต่างกัน กล่าวคือ ประกอบด้วยนักศึกษาเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน
10. นักศึกษาศึกษาจากใบความรู้ โดยอาจารย์อธิบายให้ความรู้เกี่ยวกับ Formal and Informal Greetings , Partings และ Greetings from Around the World.
11. นักศึกษาทำ Work sheet 2 เกี่ยวกับการฝึกพูดบทสนทนาพร้อมกับการนำเสนอแสดงบทบาทสมมติ เป็นกลุ่มและเขียนบทสนทนาที่นำเสนอ
ชั้นพัฒนาการนำไปใช้และการประเมินความรู้ความเข้าใจ
12. นักศึกษาทำ Work sheet 3 โดยแต่ละกลุ่มให้จับคู่ฝึกบทสนทนาพูดปากเปล่าในบทสนทนาที่ 1 และ 2
13. นักศึกษาแต่งบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดไว้ใน Work sheet 3 โดยทำเป็นกลุ่มย่อยๆ พร้อมฝึกพูดบทสนทนา นำเสนอเป็นบทบาทสมมติ

14. นักศึกษาทำ Work sheet 4 โดยให้เติมบทสนทนาให้สมบูรณ์ ทำเป็นรายบุคคล พร้อมกับอ่าน
จดหมายแล้วตอบคำถาม
15. อาจารย์ซักถามนักศึกษาเพื่อทบทวนการใช้ Greetings and Partings

การวัดและประเมินผล

วิธีการวัดและประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมการฟัง และพูด
2. ตรวจ Work sheet
3. สังเกตพฤติกรรมการทำงานเป็นกลุ่ม

เครื่องมือการวัดและประเมินผล

1. แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการฟัง และ พูด
2. แบบประเมินชิ้นงาน
3. แบบบันทึกการสังเกตการณ์ทำงานเป็นกลุ่ม

สื่อการเรียนรู้

1. Work sheet 1 – 4
2. ใบความรู้
3. Dictionary

กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะของหัวหน้าภาควิชา

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นายบำรุง กันรัมย์)

หัวหน้าสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

บันทึกหลังการสอน**1. ผลการจัดการเรียนรู้**

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหา / อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. แนวทางในการแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นางสาวกานรินทร์ ประสงค์สกุลชัย)

ใบความรู้ Greetings and Partings

A : Greetings

First say :

Formal

Good morning , Good afternoon, Good evening,	Mr. / Mrs. / Miss./ Ms. (last name)....
---	---

Informal

Hi, Hello,(first name).....
-----------------------------	-------------------------------

Then say:

Formal

How are you? How are you today?	Fine, Just fine, Very well,	thank you	And how are you? And you? How about you?
--	--	------------------	---

Informal

How are you? How are things? How's every thing? How have you been? What's up?	Fine, Good, O.K., Not so bad, So – so, Great, Not much, Nothing, The usual,	 thanks.	And how are you? And you? How are you?
--	--	--	---

B: Partings

First say:

Formal

Excuse me, I must be going. I have	an appointment a class a date a meeting	now. in a few minutes.
Well, I have		

Then say :

See you later. See you again sometime. It was nice to see you.		Goodbye.
--	--	----------

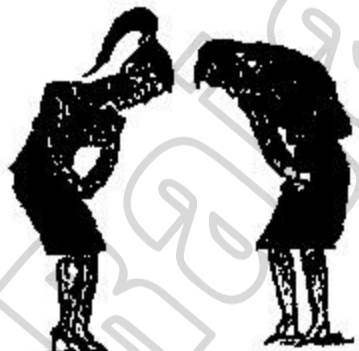
Informal

Oh, I must go now. Oh, here's my bus. My friend is waiting for me.		Bye-bye. See you later. So long.
--	--	--

Greetings from Around the World

a handshake

a bow

a kiss on the cheek

a hug

a pat on the back

Talk about these questions.

Which greetings are typical in your country?
Can you name a country for each greeting?

Source: Brigham Young University,
Center for International Studies

Work sheet 1 Chunking Activity

Name Class..... No.....

Part 1: Listen to the conversation and circle the words that are in the conversation.

Good morning	Good night	Goodbye	So – so
Mr. Thomas	what's up?	See you again	O.K.
Hello	studio	school	fine
Good afternoon	Hi	Just fine	appointment

Part 2: Write the words or phrases you heard in the right box.

Formal Greetings	Informal Greetings

Part 3: Put the number in the correct order in front of each sentence.

-1. Hi, Tommy!
-2. Good morning, Mrs. Williams.
-3. Not so bad.
-4. How are you?
-5. See you later.

Chapter 1 Greetings and Partings

Conversation in Context

Formal

Mr. Thomas: Good morning, Mrs. Williams.

Mrs. Williams: Good morning, Mr. Thomas. How are you?

Mr. Thomas: I'm fine, thank you. How about you?

Mrs. Williams: Very well, thanks.

(The conversation continues.)

Mr. Thomas: Well, I think I have an appointment now. Good bye.

Mrs. Williams: See you later. Goodbye.

Informal

James: Hi, Tommy!

Tommy: Hi, James! How's everything?

James: Not so bad, thanks. And you?

Tommy: Just fine, thank you. Where are you going?

James: To the studio.

Tommy: O.K. See you again. So long.

James: Bye – bye.

Work sheet 2

PRACTICE

A: Practice saying the following useful phrases. The phrases near the top of the list are generally more formal than the ones near the bottom.

<i>Greetings</i>		<i>Responses</i>
More formal ↑ ↓ Less formal	Good morning.	Good morning.
	Good afternoon.	Good afternoon.
	Good evening.	Good evening.
	How nice to see you!	Yes, it's been quite a while.
	What a pleasant surprise!	
	Hello, Robert.	Hello Kathryn.
	How are you?	Fine, thanks. And you?
	Hi, Bob.	Hi, Kathy.
	How 've you been?	Pretty good.
	What's happening?	Not much.
	What's new?	Nothing.
	How are you doing?	OK.
	How you doing? *	Not bad.
	Long time, no see.	Yeah!
How's it going?		
<i>Preclosings</i>		<i>Responses</i>
More formal ↑ ↓ Less formal	Well, I'm afraid I have to be going. (I've got to get up early tomorrow.)	Thank you for coming.
	It's been a pleasure.	Yes, I've enjoyed it.
	Thank you for the advice.	My pleasure.
	I really must go now. (stronger)	
	It was nice to see you. (Note past tense.)	It was good to see you.
	Well, it's getting late.	Maybe we can talk again.
	I know you're busy...	
	Nice to see you again.	Nice to see you.
	Thanks for coming.	It was fun.
	Maybe we could get together some time.	Sounds good.
	Great seeing you.	Same here.
	I've really got to go.	OK. See you.
	Got to go now.	See you again.
	<i>Closings</i>	
More formal ↑ ↓ Less formal	Until the next time...	Good-bye.
	Good night, Bill.	Good night, Jean.
	Good-bye Harry.	Good-bye, Lisa.
	Have a nice (weekend).	You, too.
	Talk to you later.	Bye. Take it easy.
See you later.	So long. Take care.	

(Source: Tilly & Bruder, 1985, p. 6)

* Note: "How (are) you doing?" is an example of informal speech in which a word is dropped.

Work sheet 3

B: Practice these dialogues orally and then work in pairs.

Dialogue 1

Miss Karen: Good afternoon, Mrs. Jones.
 Mrs. Jones: Good afternoon, Miss Karen. How are you?
 Miss Karen: I'm fine, thank you. And you?
 Mrs. Jones: Fine, thanks. Did you enjoy the party last night?
 Miss Karen: Oh! Yes. I really had a good time.
 Mrs. Jones: Excuse me, I have a meeting now, Nice to see you. Good bye.
 Miss Karen: Goodbye.

Dialogue 2

Mark: Hello! Mike.
 Mike: Hello! Mark. How are thing?
 Mark: So – so, thanks. And you?
 Mike: Just fine, thank you. Where are you going?
 Mark: To Taweekit Department Store. See you. Bye.
 Mike: See you. Bye – bye.

C: Make the dialogues.

Situations:

1. You've just finished your lunch when you meet an old friend whom you haven't seen for a long time.
2. Mr. Tony and Mrs. Johnson are colleagues. They work in the same office. They probably have this same conversation every Monday.
3. Anan and Jiant are good friends of about the same age. They study in the same school, buy they probably meet after school is over sometimes.
4. You meet an old friend of yours in the street.
5. Sara meets the school principal in a department store. It's two o'clock in the afternoon.

Work sheet 4

A: Complete the following dialogues below.

Dialogue 1

Mrs. Jones:

Mr. Simon: Good afternoon, Mrs. Jones. How are you?

Mrs. Jones: Fine, thanks. And you?

Mr. Simon:

Dialogue 2

Samart: Hello. Somsak.

Somsak:?

Samart: Good.

Somsak: Did you enjoy your holiday?

Samart:

B: Read the following letter and answer the questions that follow.

999 Jira Road, Muang,
Buriram, Thailand, 3100

July 1st, 2000

Dear Pen friend,

My name is Suthat Sangkaphan. My nickname is Touch. I am from Thailand. I live in a city called Buriram. It's a big city in the northeast of Thailand.

I'm 18 years old. I have an elder sister, Supawadee. She is 20 years old who is studying English at Rajabhat Institute Buriram. We are students. My father is a teacher in a high school and my mother is a housewife.

I have English lessons at school every week. I like learning English. I can speak English but I can't write it very well.

I like listening to music. Do you like Madonna? I like her very much. I have all her compact discs. Do you like listening to music? My hobbies are collecting stamps and planting.

Please write back to me soon.

Suthat**Questions:**

1. Who is the writer of the letter?
2. What is Suthat's nationality?
3. Where is his hometown?
4. What does he do?
5. What is his father's occupation?
6. Does his mother work?
7. Can Suthat speak English?
8. How old is his elder sister?
9. Who is his favorite singer?
10. What are his hobbies?

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
Buriram Rajabhat University

แบบประเมินทักษะการพูด

สิ่งที่ต้องการวัด	1 คะแนน	2 คะแนน	3 คะแนน	4 คะแนน	5 คะแนน
1. การออกเสียง และทำนองเสียง (Pronunciation and intonation)	ไม่สามารถออกเสียงได้เลย	ออกเสียงได้ แต่ก็ยากแก่การทำตามเข้าใจ	มีการออกเสียงที่ผิดอยู่มาก	พูดโดยมีสำเนียงภาษาแม่ปะปนอยู่ ทำให้ทราบว่าเป็นคนต่างชาติ แต่ก็ยังพอเข้าใจ	สามารถออกเสียงที่ถูกต้องให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างชัดเจน
2. คำศัพท์ (Vocabulary)	ไม่สามารถสนทนาได้ตอบได้ แม้แต่จะนึกคิดหาคำศัพท์ง่ายๆ มาใช้	มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ค่อนข้างจำกัด มีคำศัพท์พื้นฐานสะสมอยู่เพียงประมาณ 200 คำ	มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ง่ายๆ ในวงจำกัด และมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ประมาณ 200 คำ โดยเฉลี่ย	มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ที่อยู่ในระดับที่พอใช้ได้	มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ที่สนทนาได้อย่างเหมาะสม รู้จักใช้สำนวนในการสนทนาด้วย
3. โครงสร้างไวยากรณ์ (Grammatical structure)	ไม่สามารถใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องเลย	มีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์อยู่มาก แม้แต่ในประโยคสนทนาง่ายๆ	สามารถใช้ไวยากรณ์ในวงที่จำกัด สามารถสนทนาได้โดยการใช้ประโยคง่ายๆ สั้นๆ	ใช้ไวยากรณ์ผิดพลาดอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังก็สามารถฟังเข้าใจได้	มีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย แต่มิได้ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไป
4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)	ไม่สามารถพูดได้เลย	มีการหยุดเว้นช่องในการพูดน้อยมาก	สามารถพูดต่อเนื่องได้พอใช้ แต่ยังมีเว้นช่วงบ้าง	มีการหยุดเว้นช่วงบ้าง แต่ผู้ฟังก็สามารถเข้าใจสิ่งที่พูดได้	สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว และพูดได้ช้ากว่าเจ้าของภาษา
5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort to communicate)	ใช้ความพยายามในการสื่อสารน้อย และไม่สนใจว่าผู้ฟังจะเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดหรือไม่	ใช้ความพยายามในการพูดบ้าง แต่ไม่พยายามมากนักในการที่จะพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ	ใช้ความพยายามที่จะพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยพยายามพูดเสริมเติมประโยคบ้าง ใช้และภาษาท่าทางเข้าช่วยบ้างในการทำความเข้าใจ	มีความพยายามอย่างจริงจังที่จะพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ ใช้ความพยายามอย่างมากที่จะพูดเสริมเพิ่มเติม เพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้น และมีการใช้ภาษาท่าทางประกอบการพูด	ใช้ความพยายามมากเป็นพิเศษที่จะพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ สามารถแสดงออกถึงความพยายามอย่างสูง ทั้งนี้สืบเนื่องจากคำพูด กิริยาท่าทาง เพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยเสริมเพิ่มเติมรายละเอียด

หมายเหตุ : พัฒนามาจาก Bartz, Walter H. (1979) และ Finocchiaro, M. และ

แบบบันทึกการสังเกตการณ์ทำงานกลุ่ม

เกณฑ์การประเมิน	กลุ่ม1	กลุ่ม2	กลุ่ม3	กลุ่ม4	กลุ่ม5	กลุ่ม6
1. ความร่วมมือของสมาชิก (4 คะแนน)						
2. การแสดงความคิดเห็น (4 คะแนน)						
3. การรับฟังความคิดเห็น (4คะแนน)						
4. การตั้งใจทำงาน (4คะแนน)						
5. ความรับผิดชอบ (4คะแนน)						
รวมคะแนน (20 คะแนน)						

หมายเหตุ : 4 คะแนน = ระดับพฤติกรรมการทำงานกลุ่มดีที่สุด
 3 คะแนน = ระดับพฤติกรรมการทำงานกลุ่มดี
 2 คะแนน = ระดับพฤติกรรมการทำงานกลุ่มพอใช้
 1 คะแนน = ระดับพฤติกรรมการทำงานกลุ่มควรปรับปรุง

.....
 ผู้ประเมิน

...../...../.....

แบบประเมินทักษะทางสังคม

คำชี้แจง แบบประเมินนี้เป็นการประเมินพฤติกรรมของตนในการทำงานกลุ่มร่วมกับผู้อื่น ขอให้ นักศึกษาผู้ทำการประเมินตนเองได้อ่านข้อความเหล่านี้ทีละข้อ และพิจารณาตอบตามสภาพที่เป็นจริง โดยเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการหลังข้อความ ซึ่งกำหนดไว้ให้ 3 ประเภท คือ สม่่าเสมอ บางครั้ง ไม่เคย

พฤติกรรม	สม่ำเสมอ	บางครั้ง	ไม่เคย
1. ข้าพเจ้าชอบเสนอความช่วยเหลือ			
2. ข้าพเจ้ามีความยินดีที่ได้ช่วยเหลือเพื่อน			
3. ข้าพเจ้าสามารถชักจูงให้เพื่อนๆ ร่วมกันทำงานของส่วนร่วมได้			
4. ข้าพเจ้าชื่นชมกับผู้อื่นที่ทำงานได้ดี			
5. ข้าพเจ้าชอบแยกตัวมาทำงานคนเดียว			
6. ข้าพเจ้าคิดว่าตนเป็นคนเก่งและไม่ต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น			
7. ข้าพเจ้าชอบโอ้อวดยกย่องตนเอง			
8. ข้าพเจ้าสามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี			
9. ข้าพเจ้าสามารถหาข้อยุติได้ เมื่อเพื่อนๆ มีความคิดเห็นขัดแย้งกัน			
10. ข้าพเจ้ากระตุ้นให้เพื่อนในกลุ่มร่วมกันวางแผนและแสดงความคิดเห็น			
11. ข้าพเจ้าเป็นผู้ทำให้เพื่อนในกลุ่มรู้สึกสนุกสนาน			
12. ข้าพเจ้าแสดงท่าทีที่เป็นมิตร			
13. ข้าพเจ้าสบตาผู้อื่นขณะที่พูด			
14. ข้าพเจ้าชอบพูดแทรกขณะที่ผู้อื่นกำลังพูด			
15. ข้าพเจ้าเป็นผู้กล่าวการพูดแสดงความคิดเห็น			
16. ข้าพเจ้าใช้ถ้อยคำในการวิพากษ์วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นอย่างสุภาพ			
17. ข้าพเจ้าให้การสนับสนุนและปกป้องเพื่อน			
18. ข้าพเจ้านำความผิดของผู้อื่นมาประจาน			
19. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกโกรธหรืออิจฉาเมื่อผู้อื่นทำงานได้ดีกว่า			
20. ข้าพเจ้าพยายามทำให้ตนดีกว่าผู้อื่น			

แบบประเมินทักษะทางสังคม (2)

คำชี้แจง แบบประเมินนี้เป็นการประเมินพฤติกรรมของตนในการทำงานกลุ่มร่วมกับผู้อื่น ขอให้
 นักศึกษาผู้ทำการประเมินตนเองได้อ่านข้อความเหล่านี้ทีละข้อ และพิจารณาตอบตามสภาพที่เป็น
 จริง โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับสภาพจริงของบุคคลที่ถูกประเมิน
 ผู้ที่ได้รับการประเมิน :เลขที่.....
 ประเมินโดย :

พฤติกรรม	สม่ำเสมอ	บางครั้ง	ไม่เคย
1. ข้าพเจ้าชอบเสนอความช่วยเหลือ			
2. ข้าพเจ้ามีความยินดีที่ได้ช่วยเหลือเพื่อน			
3. ข้าพเจ้าสามารถชักจูงให้เพื่อนๆ ร่วมกันทำงานของส่วนร่วมได้			
4. ข้าพเจ้าชื่นชมกับผู้อื่นที่ทำงานได้ดี			
5. ข้าพเจ้าชอบแยกตัวมาทำงานคนเดียว			
6. ข้าพเจ้าคิดว่าตนเป็นคนเก่งและไม่ต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น			
7. ข้าพเจ้าชอบโอ้อวดยกย่องตนเอง			
8. ข้าพเจ้าสามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี			
9. ข้าพเจ้าสามารถหาข้อยุติได้ เมื่อเพื่อนๆ มีความคิดเห็นขัดแย้งกัน			
10. ข้าพเจ้ากระตุ้นให้เพื่อนในกลุ่มร่วมกันวางแผนและแสดงความคิดเห็น			
11. ข้าพเจ้าเป็นผู้ทำให้เพื่อนในกลุ่มรู้สึกสนุกสนาน			
12. ข้าพเจ้าแสดงท่าทีที่เป็นมิตร			
13. ข้าพเจ้าสบตาผู้อื่นขณะที่พูด			
14. ข้าพเจ้าชอบพูดแทรกขณะที่ผู้อื่นกำลังพูด			
15. ข้าพเจ้าเป็นผู้กล่าวการพูดแสดงความคิดเห็น			
16. ข้าพเจ้าใช้ถ้อยคำในการวิพากษ์วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นอย่างสุภาพ			
17. ข้าพเจ้าให้การสนับสนุนและปกป้องเพื่อน			
18. ข้าพเจ้านำความคิดของผู้อื่นมาพิจารณา			
19. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกโกรธหรืออิจฉาเมื่อผู้อื่นทำงานได้ดีกว่า			
20. ข้าพเจ้าพยายามทำให้ตนดีกว่าผู้อื่น			

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบผลการใช้กิจกรรมการสื่อสารสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริม
ความสามารถทางการฟัง พูดและทักษะทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 2

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการฟัง – พุดภาษาอังกฤษ

นักศึกษาชั้นปีที่ 2

คำชี้แจง

1. แบบข้อสอบนี้ต้องการวัดผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการฟัง – พุดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีจำนวน 30 ข้อ เวลา 60 นาที
2. แบบทดสอบฉบับนี้ประกอบด้วย สถานการณ์ฟัง – พุด ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ
3. ให้นักศึกษาเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว โดยทำเครื่องหมายกากบาท (X) ลงในกระดาษคำตอบให้ตรงกับข้อที่ต้องการตอบ
4. ห้ามผู้เรียนเขียนข้อความหรือเครื่องหมายใดๆ ลงในกระดาษคำตอบ

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์

ทางการฟังและพูดของนักศึกษา (IOC)

ความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้มีดังต่อไปนี้

จุดประสงค์ที่ 1 นักเรียนสามารถสนทนา ทักทาย และกล่าวคำอำลาได้อย่างถูกต้อง (ข้อที่ 1 - 5)

จุดประสงค์ที่ 2 นักเรียนสามารถสนทนา แนะนำตนเอง และผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง (ข้อที่ 6 -10)

จุดประสงค์ที่ 3 นักเรียนสามารถสนทนา สอบถามข้อมูลส่วนตัว ภูมิลำเนา ประเทศ สัญชาติ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้ (ข้อที่ 11 -15)

จุดประสงค์ที่ 4 นักเรียนสามารถพูดออกคำสั่งแบบสุภาพและพูดนำเสนอความคิดเห็นๆ เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ (ข้อที่ 16 -20)

จุดประสงค์ที่ 5 นักเรียนสามารถถาม ตอบ เกี่ยวกับเวลา ตาราง ใช้ศัพท์และโครงสร้างประโยคที่เหมาะสมเพื่อพัฒนาทั้ง 4 ทักษะ และนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ (ข้อที่ 21-24)

จุดประสงค์ที่ 6 นักเรียนแสดงความต้องการ การเสนอความช่วยเหลือและแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าได้อย่างถูกต้อง (ข้อที่ 25 - 30)

เกณฑ์การประเมิน +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบและจุดประสงค์มีความสอดคล้อง

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบและจุดประสงค์มีความสอดคล้องกัน

1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบและจุดประสงค์ไม่สอดคล้องกัน

ที่	ข้อสอบ	ค่าความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
1.	<p>แบบทดสอบเรื่อง Greeting and Partings</p> <p>1. Mr. James : Hollo, Tom Tom : Good morning, Mr. James.....? Mr. James : I'm fine thanks.</p> <p>a. Where are you going? b. How are you c. How old are you? c. How about you</p> <p>Direction : Complete the conversation with the most suitable answer from a,b,c, or d.</p> <p>Situation : Sunee meets Manop, her old friend, at the supermarket.</p> <p>Manop : Hello! Sunee.....2..... How's your family? Sunee : Unfortunately! My mom has got a cold. Manop :3.....I hope she'll be better soon. Manop : Thanks a lot. Oh!.....4.....I've a class. So long. Manop : Bye.</p>				
	<p>2. a. Not too bad. b. How do you do? c. How nice! d. Nice to meet you too.</p>				
	<p>3. a. That sounds nice. b. That's fantastic. c. I'm sorry to hear that. d. I'm afraid I have no idea.</p>				
	<p>4. a. Nice to see you again. b. See you later. c. Don't worry. d. I've go to go now.</p>				
	<p>Situation : Nari and Panya are close friends buy haven't met for 5 years.</p> <p>Panya : Hi! How have you been? Nari : Fine. How about you? Panya :5.....</p>				
	<p>5. a. Pretty good. b. What a pity! c. It doesn't matter. d. Sorry, I don't know.</p>				

ที่	ข้อสอบ	ค่าความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
2.	<p style="text-align: center;">Introducing</p> <p>Direction : Complete the conversation with the most suitable alternative.</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px 0;"> <p>Jack is introducing Sara to his mother. Jack : Sara, this is my Mum. Mum : Hello, Sara.....14..... Sara : Glad to meet you too.</p> </div> <p>6. a. How are you? b. How do you do? c. Glad to meet you. d. Nice to meet you too.</p>				
	<div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px 0;"> <p>Situation : Lek and Pan went to the party and Lek met his old friend, Dee. He introduced Dee to Pan. Lek : Hi! Dee. How are you? Dee :15..... Lek : Dee, this is my friend, Pan. Pan, this is Dee. Pan : It's nice to meet you. Dee :16.....</p> </div> <p>7. a. Yes, Please. b. Fine, thank you. c. I'm her friend. d. How do you do?</p>				
	<p>8. a. It's all right. b. See you later c. Nice to meet you, too. d. Pleased come back soon.</p>				

ที่	ข้อสอบ	ค่าความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
	<p>9. You go to the airport to meet your friend from the United States. It is the first time for him to come to Thailand, you say:</p> <p>a. Welcome to Thailand.</p> <p>b. Welcome back to Thailand.</p> <p>c. When was your last trip to Thailand?</p> <p>d. Where did you stay in Thailand last year?</p>				
	<p>10. Situation : Br. Benson introduces Mr. Adams to Miss Williams.</p> <p>Mr. Benson : Mr. Adams, I'd like to introduce you</p> <p>Miss Williams: How do you do, Mr. Adams? I'm pleased to meet you too.</p> <p>a. May I introduce myself?</p> <p>b. How do you do?</p> <p>c. You must be Miss Williams.</p> <p>d. It's nice to meet you.</p>				

ที่	ข้อสอบ	ค่าความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
3.	<p>Where are you from?</p> <p>Choose the most suitable sentence to complete the conversation. (11- 15)</p> <p>Sam:.....11.....</p> <p>Susan: That must be an interesting place. What's it like?</p> <p>Sam:.....12.....</p> <p>Susan: How big is it?</p> <p>Sam:.....13.....It's got a population of about a million.</p> <p>Susan: I see. And.....14.....</p> <p>Sam: Honolulu. It's on the island of Oahu.</p> <p>Susan:.....15.....</p> <p>Sam: Oh' it's warm most of the time.</p>				
	<p>11. a. I'm from Hawaii. b. I'm a 20</p> <p> c. I'm fine. d. I see.</p>				
	<p>12. a. It likes pretty good. b. It's very cold.</p> <p> c. It's a fascinating city. d. Yes, It's very big.</p>				
	<p>13. a. I'm not sure. b. It's on the left hand.</p> <p> c. It's quite small. d. No, It's not very big.</p>				
	<p>14. a. What's the capital of Hawaii? b. What's the name of country?</p> <p> c. What's the weather like? d. What do you like?</p>				
	<p>15. a. What's the capital of Hawaii? b. What's the name of country?</p> <p> c. What's the weather like? d. What do you like?</p>				

ร.ด.	ข้อสอบ	ค่าความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
4.	<p>What time is it?</p> <p>Read the following dialogue and situation, then choose the most grammatically correct and appropriately communicative answer. (16-19)</p> <p>Situation: Alice is calling an airline agent for some information.</p> <p>Receptionist: Good afternoon. Bangkok Airways Information Section, Can I help you?</p> <p>Alice:.....16.....</p> <p>Receptionist: Yes, Ma'am.</p> <p>Alice: Well, I need to know the plane schedule to Chiang Mai.</p> <p>Receptionist: OK. The next one leaves at 11.30 a.m. then 1.40, 5.15 and 8.15 p.m.</p> <p>Alice:.....17.....So I can write them down.</p> <p>Receptionist: Sure, 11.30 then 1.40, 5.15 and 8.15 tonight.</p> <p>Alice:.....18.....</p> <p>Receptionist: Oh, sure! At 8.30- that's a.m. – and then 10.05.</p> <p>Alice: Thank you very much for your help. Bye.</p> <p>Receptionist:.....19.....</p>				
	<p>16. a. I would give you some information. b. I would like some information, Please. c. I have got some information for you. d. Do you have any information for me?</p>				
	<p>17. a. Could you give me those again? b. Say those again if you want. c. Can't you say it clearly? d. I can't hear you.</p>				

ที่	ข้อสอบ	ค่าความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
	18. a. Are there any earlier planes? b. Would you like an earlier ones? c. Is it possible for the earlier ones? d. Should there be any earlier.				
	19. a. Sure c. You're welcome, bye.	b. Never mine again. d. Please call back again.			
	20. If you want to ask about the time, besides "What time is it?" What can you say? a. Do you have a watch? b. What do you have on your watch? c. What does your watch say? d. Can you say the time?				

ที่	ข้อสอบ	ค่าความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
5.	<p>Situation: At a doctor's clinic.</p> <p>Doctor: What's the matter?</p> <p>Jeme: I have a.....21.....headache.</p> <p>Doctor: What kind is it?</p> <p>Jems: It's a very.....22.....pain. It's a kind of....23.....</p>				
	<p>21. a. mind c. terrific</p> <p>b. terrible. d. highly</p>				
	<p>22. a. hot b. painful c. sharp d. itching</p>				
	<p>23. a. off and on c. comes-comes, goes-goes</p> <p>b. comes and goes d. up and down.</p>				
	<p>24. A:.....You don't look so well.</p> <p>B: Oh! I had a terrible headache last night.</p> <p>a. Aren't you happy? c. I'm sorry to say this.</p> <p>b. Don't worry. d. What's the matter?</p>				

ข้อ	ข้อสอบ	ค่าความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
6.	<p>How much is it?</p> <p>Situation: Don and Kim are buying some drinks.</p> <p>Waiter. Yes, sir.</p> <p>Don: Coffee, please.</p> <p>Waiter: Milk and sugar?</p> <p>Don: Just sugar, please.....25.....</p> <p>Waiter: Fifty cents. Yes, Miss?</p> <p>Kim: A coke, please.</p> <p>Waiter.....26.....</p>				
	<p>25. a. How much is it? b. What can I do?</p> <p> c. When will I get it? d. How many kinds are there?</p>				
	<p>26. a. That's cheap. b. That costs too much.</p> <p> c. That's too expensive. d. That's sixty-five cents.</p>				
	<p>Situation: White visiting Paris on her vacation, Loretta is spending time looking for something for her husband in a department store.</p> <p>Salesgirl: Good morning. Can I help you?</p> <p>Loretta: Yes, please.....27.....</p> <p>Salesgirl: Oh, it's \$ 50.</p> <p>Loretta: I'm buying it for my husband.</p> <p>Salesgirl: How nice it is!.....28.....</p> <p>Loretta: Size L.</p> <p>Salesgirl:29.....Blue or beige?</p> <p>Loretta: I think.....30.....</p> <p>Salesgirl: Here you are.</p>				
	<p>27. a. How much is this shirt? b. What is this shirt for?</p> <p> c. What a beautiful shirt it is! d. Which shirt do you suggest?</p>				
	<p>28. a. How big is he? b. What does he like?</p> <p> c. How do you like it? d. What size is he wearing?</p>				

ข้อ	ข้อสอบ	ค่าความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
	29. a. What does he look like? b. What color does he like? c. How does he like the color? d. Which color is he wearing?				
	30. Assistant: Can I help you? Woman: Yes. I'd like a blouse. Assistant: What color, ma' am. Woman: Orange. Assistant:..... Woman: 38. a. How much is it? b. What size are you? c. How many do you want? d. What number would you like?				

ภาคผนวก จ

การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 9 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังและพูด
ภาษาอังกฤษ

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม	ค่า IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
2	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
4	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
5	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
6	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
7	0	1	1	2	0.67	ใช้ได้
8	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
9	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
10	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
11	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
12	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
13	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
14	0	1	1	2	0.67	ใช้ได้
15	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
16	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
17	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
18	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
19	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
20	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
21	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
22	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
23	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
24	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
25	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม	ค่า IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
26	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
27	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
28	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
29	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
30	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

จากตาราง 9 พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังและพูดภาษาอังกฤษทุกข้อมีผลในการพิจารณาอยู่ในระดับใช้ได้

ตาราง 10 ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ

ข้อที่	จำนวนคนที่ตอบข้อนี้ถูก (R)	จำนวนคนที่ตอบทั้งสี่ (T)	ค่า $P = R/T$
1	16	30	0.53
2	12	30	0.40
3	11	30	0.37
4	12	30	0.40
5	8	30	0.27
6	19	30	0.63
7	24	30	0.80
8	17	30	0.57
9	15	30	0.50
10	8	30	0.27
11	13	30	0.43
12	17	30	0.57
13	13	30	0.43
14	20	30	0.67
15	13	30	0.43
16	14	30	0.47
17	18	30	0.60
18	18	30	0.60
19	25	30	0.83
20	15	30	0.50
21	12	30	0.40
22	16	30	0.53
23	13	30	0.43
24	15	30	0.50
25	17	30	0.57

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อที่	จำนวนคนที่ตอบข้อนี้ถูก (R)	จำนวนคนที่ตอบทั้งสี่ (T)	ค่า $P = R/T$
26	8	30	0.27
27	14	30	0.47
28	14	30	0.47
29	19	30	0.63
30	22	30	0.73

จากตาราง 10 พบว่า แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังและพูดภาษาอังกฤษข้อที่ 5, 10, 26 มีค่าความยากง่ายเท่ากับ 0.27 โดยอยู่ในระดับยากมาก แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ ข้อที่ 19 มีค่าความยากง่ายเท่ากับ 0.83 โดยอยู่ในระดับง่ายมาก

ตาราง 11 ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ

ข้อที่	จำนวนนักเรียนในกลุ่ม สูงที่เลือกตอบถูก (RU)	จำนวนนักเรียนในกลุ่มต่ำ ที่เลือกตอบถูก (RL)	จำนวนนักเรียนที่ นำมาวิเคราะห์ (T)	ค่าอำนาจจำแนก $r = (RU - RL)/(T/2)$
1	12	4	30	0.40
2	9	3	30	0.30
3	8	3	30	0.24
4	9	3	30	0.40
5	6	2	30	0.20
6	14	5	30	0.44
7	16	8	30	0.32
8	15	2	30	0.73
9	13	2	30	0.61
10	7	1	30	0.33
11	10	3	30	0.36
12	13	4	30	0.45
13	11	2	30	0.50
14	14	6	30	0.36
15	10	3	30	0.36
16	11	3	30	0.42
17	15	3	30	0.65
18	14	4	30	0.51
19	17	8	30	0.38
20	12	3	30	0.48
21	9	3	30	0.30
22	13	3	30	0.53
23	12	1	30	0.63
24	11	4	30	0.34
25	15	2	30	0.73

ตาราง 11 (ต่อ)

ข้อที่	จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูงที่เลือกตอบถูก (RU)	จำนวนนักเรียนในกลุ่มต่ำที่เลือกตอบถูก (RL)	จำนวนนักเรียนที่นำมาวิเคราะห์ (T)	ค่าอำนาจจำแนก $r = (RU - RL)/(T/2)$
26	7	1	30	0.33
27	12	2	30	0.56
28	11	3	30	0.42
29	16	3	30	0.71
30	17	5	30	0.62

จากตาราง 9 พบว่า แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังและพูดภาษาอังกฤษมีค่าอำนาจจำแนกน้อยที่สุด คือ ข้อที่ 5 มีค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.2 ส่วนข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกมากที่สุดคือ ข้อที่ 8 และข้อ 25 มีค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.73

ตาราง 12 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

นักเรียนคนที่	X_i	X_i^2	$X_i - C$	$(X_i - C)^2$
1	9	81	-6	36
2	4	16	-11	121
3	5	25	-10	100
4	15	225	0	0
5	18	324	3	9
6	11	121	-4	16
7	9	81	-6	36
8	5	25	-10	100
9	9	81	-6	36
10	7	49	-8	64
11	9	81	-6	36
12	3	9	-12	144
13	7	49	-8	64
14	21	441	6	36
15	19	361	4	16
16	19	361	4	16
17	19	361	4	16
18	21	441	6	36
19	17	289	2	4
20	13	169	-2	4
21	7	49	-8	64
22	22	484	7	49
23	21	441	6	36
24	24	576	9	81
25	26	676	11	121

ตาราง 12 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	X_i	X_i^2	$X_i - C$	$(X_i - C)^2$
26	28	784	13	169
27	21	441	6	36
28	19	361	4	16
29	25	625	10	100
30	23	529	8	64
รวม (Σ)	456	8556		1626

จากตาราง 12 พบว่าได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังและพูด
ภาษาอังกฤษทั้งฉบับโดยใช้สูตรของโลเวทท์ (Lovett) หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์
จากผลการสอบครั้งเดียว

$$r_{cc} = 1 - \frac{k \sum X_i - \sum X_i^2}{(k-1) \sum (X_i - C)^2}$$

จุดตัดที่ ($C = 15$)

$$\begin{aligned} \text{ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ} &= 1 - \frac{(30 \times 456) - (8556)}{(30-1) \times 1626} \\ &= 0.89 \end{aligned}$$

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ

นางสาวภาณรินทร์ ประสงค์สกุลชัย

วัน เดือน ปี เกิด

25 ธันวาคม 2522

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

439/7 ถนนจิระ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง

จังหวัดบุรีรัมย์ 31000 โทร 085-6100-589

E-mail : phanarin_j@hotmail.com

ตำแหน่ง

-

สถานที่ทำงาน

-

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2535 ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองรัก

อำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์

พ.ศ. 2538 มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระครูพิทยาคม

อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์

พ.ศ. 2541 มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม

อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์

พ.ศ. 2545 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ)

วิชาเอกภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ อำเภอเมือง

พ.ศ. 2554 ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม) สาขาหลักสูตร

และการสอน(ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์